

486155

203

486155

[17/02/1920/20]

Scalpelu'

Biblioteca Centrala de Stiinta si Literatură Cluj

1923/944

ANUL IV

Nr

14-15

BUPT

Scalpelu'

Red. șef : Lucian NEGRUȚIU
Red. șef adj. : Christian FURNICĂ

Colectivul redactional

Conf. Estera GORO
secretar red. : Cornel VÎRVEȘCU
red. tehnic : Gheorghe HACICHIAN
Samy WEISS
Mariana GHERMAN
Carol VILHAN
Pavel PUREA
Nicolae DOROIU

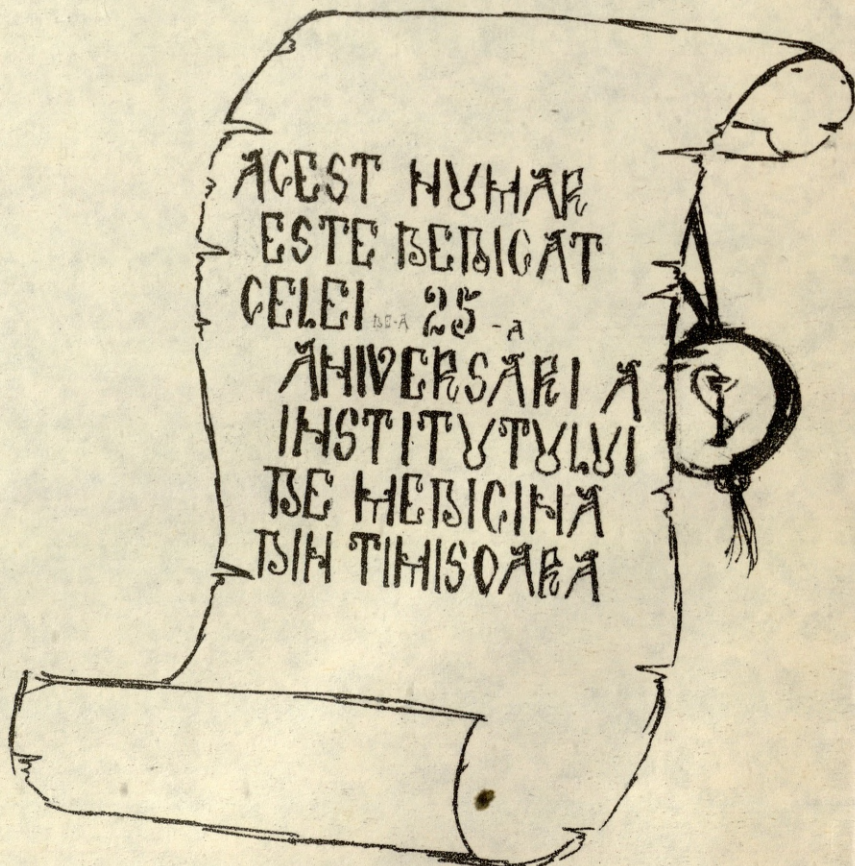
Grafica :

Ladislau RITTLI
Veronica COREANU
Emil OLTEANU

Foto-reporter :

Ioan ȚEPORDEI

BCU Cluj / Central University Library Cluj

25 ANI I.M.T. LA ANIVERSARE

A trecut un sfert de secol de când la Timișoara a luat ființă prin act de dreptate și voluntariat un Institut de Medicină, doleanță veche a medicilor bănățeni.

Un sfert de veac în care s-au petrecut mari transformări, în viața patriei, în viața oamenilor ei. Aspirațiile majore ale tinărului Institut din acea vreme s-au identificat pe deplin, cu noul suflu înviorător, plin de robustețe și exuberanță.

Oameni entuziaști, cadre didactice cu mintea clară și voința de a învinge dificultățile vremilor de atunci, au știut să însuflească studenților Generației Intii acel spirit nobil al profesiei umane, acel cald fior de dragoste pentru om, pentru omenie, pentru țară.

Au fost, spun cei mai vechi, timpuri vitrege, de după război, când condițiile de studiu erau a-nevoioase: lipseau băncile, lipseau materiale didactice, lipseau laboratoare, preparate, lipseau cărțile.

Dar nu lipsea, și n-a lipsit niciodată acel capital neprețuit, acel impuls generator de fapte mari — voința de a învinge, mândria de a fi dascăl ori discipol în noua Școală medicală a Banatului.

Acelor oameni care aduceau sub haină un femur, ori o tibie găsită, obținută cu sacrificii bănești personale, acelor oameni care aduceau bănci din parcuri pentru a avea unde sta la cursuri, acelor profesori ce împărtășeau tăierile trupului și ale sufletului unor discipoli îmbrăcați în paltoane cu gulere ridicate, acelor care au fost atunci flacăra și lumina ce topea frigul și umbra dimprejur, acelor oameni închinăm modestul nostru omagiu, acum după un sfert de veac de izbînză și realizări.

A fost un drum greu dar entuziasmul și spiritul de muncă au învins! A învins și s-a călît acea coeziune de forțe morale care-i fac pe oameni veritabili prometei.

S-a muncit zi și noapte; generațiile studenților mediciști care au lucrat la Salva-Vîșeu în șantierul elanurilor, al viselor de adolescență matură, pot depune oricînd mărturie în fața istoriei

contemporane: „Așa am fost noi”, „Așa am muncit noi”. Cuvinte simple modeste. Și peste tot muncă, munca cea virtuoză, bărbătească, cu voința pe care numai crezul într-un ideal, într-un viitor nobil ți-o poate dărui.

S-a utilizat laborator după laborator, în bibliotecă s-a clădit carte peste carte, s-a muncit, s-a creat, s-a visat. Și visul a devenit realitate și realitatea s-a apropiat de noi vise, împrumutîndu-le materia palpabilă a realizării, a succeselor, a datoriei împlinite. S-a luptat pentru generațiile care veneau. Fiecare generație de medici lăsa în urmă-i o stafetă de onoare, un simbol suprem: „totul pentru om, pentru omenie, pentru o nouă generație!”.

Profesori, conferențieri, șefi de lucrări, asistenți și studenți. Peste tot acel spirit efervescent pe care numai un timp și o conștiință revoluționară îl poate naște. Profesori, conferențieri, studenți. Raporturile creșteau, deveneau egale. Fostii studenți deveneau cadre de învățămînt superior, deveneau la rîndu-le mentori magiștri. Experiența acumulată în anii de lipsuri, de sacrificii, era transmisă ca o apă vie, ca o făclie strălucitoare — noilor ochi curioși din băncile bobocii.

Au trecut anii în zbor prelung, avîntat.

Au răsărit ghiocelii la tîmplele multora din fostii studenți. În amfiteatre, în sălile de curs, în laboratoare, tot mai mulți tineri se deprind cu aparatul complicată, cu electronica ori structura atomică a noului timp. Dar toți, absolut toți, simt undeva și totuși aproape de inimă, aceeași caldă înțelegere pentru OM.

„De ce am venit aici?” îmi răspundea un boboc. — „Simplu. Am venit să învăț să-mi slujesc semenul omul suferind. Am venit să fac bine în trup și în suflet”

„Am venit să fac bine”. Acum douăzeci și ceva de ani, un alt boboc visa la același lucru.

Au trecut anii...

Institutul de Medicină timișorean a devenit un prestigios lăcaș de știință, cunoscut și apre-

ciat nu numai în țară ci și peste hotare.

Cunoscusem în vară un student francez. Era medicinist la Nantes. Auzind că sînt timișorean mi-a spus: „A, Timișoara. Vous-avez une publication très intéressante: „Timișoara Medicală”.

Da, un student francez de aproape de Atlantic, știa! Și cum să nu fi mîndru cînd treci prin laboratoarele moderne, prin noul edificiu al „Centrului de Chirurgie Experimentală”.

Trăim vremuri minunate, trăim vremurile acestui socialism fierbinte, născut și crescut în lupte și victorii.

Modernizarea continuă a sistemului de învățămînt superior — cerință obiectivă a dezvoltării impetuoase a științei și culturii socialiste, are loc sub directa îndrumare a P.C.R., pe baza programului elaborat în anii trecuți, program ce va asigura un nivel mereu ascendent de perfecționare a învățămîntului medical.

De aceea noi toți privim înființarea acestui Institut ca o expresie a politicii cultural-științifice a partidului, ca o realizare de seamă a statului nostru socialist.

Trăim, muncim, trăim.

Sîntem noua generație, educată în spiritul modern, liber, generație ce n-a cunoscut ce e paltonul cu gulerul ridicat din sala de curs, ori osul adus pe preț greu sub veston.

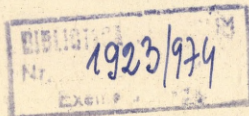
Dar n-am uitat! Și acum la aniversarea unui sfert de veac a scolii noastre dragi, noi, cei de azi, ne unim eforturile pentru a continua mai sus drumul realizat de cei ce ne-au precedat.

Și la aniversare, revista noastră — revistă a studenților acestui Institut, urează din inimă, tuturor profesorilor, conferențierilor, șefilor de lucrări, asistenților, tuturor medicilor și studenților, viață lungă, fericire, sănătate.

Inimosul „SCALPELU” consideră că-și îndeplinește astfel o datorie de onoare față de toți cei ce au visat și au lucrat, față de toți cei ce muncesc și azi în bănci, în biblioteci, în laboratoare în clinici, la catedre.

La aniversare, igitur gaudeamus...!

LUCIAN NEGRUȚIU

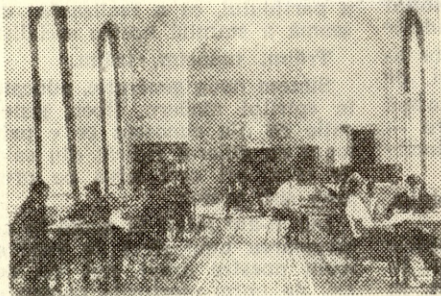
I. M. T.

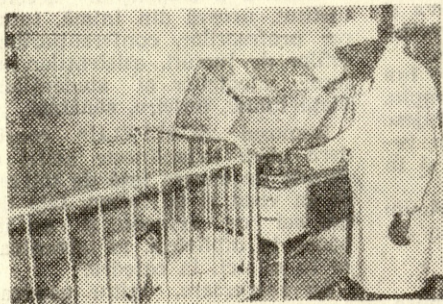
acad. prof. Menkes B.

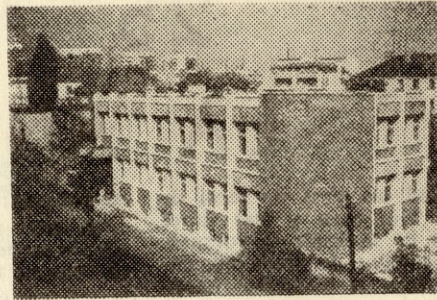
Stagiu la clinica I medicală

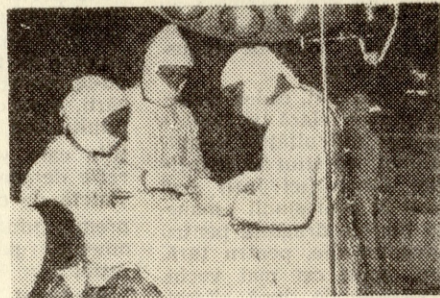
Clubul I.M.T.

Clinica de pediatrie

Noul centru de med. experimentală

Sala de operații clinica III Chirurgie

Laboratorul de izotopi

Cantina I.M.T.

ASTAZI

DIALOG

cu tov. prof. dr. N. Dragomir decanul I. M. T.

Rep.: Ce ați dori studenților și cadrelor didactice la această aniversare a IMT?

Prof. dr. N. Dragomir: Să meargă pe drumul deschis de studenții-optimiști și entuziaști care au contribuit cu toată vigoarea tinereții lor la înființarea și dezvoltarea acestui Institut.

Cadrelor didactice, la rindul d-lor, au datoria de a pune la dispoziția studenților toate cunoștințele și experiența lor pentru ca studenții să poată deveni buni profesioniști și buni cetățeni ai patriei noastre.

Rep.: Care este, după opinia dv., calitatea majoră a unui profesor?

Prof. N. D.: Dăruirea de sine a unui profesor, dăruirea cu tot entuziasmul pentru a forma generațiile ce vor trăi sub semnul mileniului al 3-lea.

Rep.: Dar a unui student?

Prof. N. D.: Să fie receptiv la tot ceea ce este nou, să aibe o veritabilă „foame” nepotolită pentru însușirea cunoștințelor necesare profesiei, să iubească bolnavii și să-i respecte.

Rep.: În anii care au trecut de la înființarea institutului nostru, care vi se pare a fi cea mai deplină și însemnată realizare?

Prof. N. D.: Coeziunea care s-a stabilit între cadrele didactice pe deoparte, iar pe de altă parte între aceștia și studenți. Au devenit azi o mare familie cu țeluri comune.

Rep.: Atunci, permiteți-mi să vă întreb: care a fost cea mai mare satisfacție încercată de dv. în acești ani?

Prof. N. D.: „A fost” atunci, când, la absolvire, o serie de studenți și-au manifestat sentimentele de grațitudine și entuziasm față de magistrii lor. Personal m-am bucurat și mă bucur de toate succesele studenților și ale Institutului și doresc din

toată inima ca prestigiul școlii medicale bănărene să crească pe măsura anilor.

Rep.: O problemă dezbătută azi este aceea a tradiției unei școli de medicină românească, a necesității acestei tradiții. Care este opinia dv. în această direcție?

Prof. N. D.: Tradiția — e mai mult decât necesară. Simbolul unei școli medicale se prelungește peste decenii asupra activității sale, îi dă forța necesară pentru noi cuceriri, îi trezește răspunderea pentru tot ceea ce înaintașii au creat.

Rep.: Legat de cele spuse mai sus, vă rog să-mi permiteți o... indiscreție: Credeți în OMENIE, tov. profesor?

Prof. N. D.: Ar trebui ca această latură a ființei sociale care este omul să fie un atribut esențial, de neînlăturat. Ea, omenia, conferă un rost omului în societate, ea este izvorul relațiilor civilizate, ea contribuie la sudarea legăturilor între oameni și la crearea sentimentului de solidaritate și încredere reciprocă. În același timp această calitate profund umanitaristă contribuie din plin la statornicirea unui mod de conviețuire între oameni, a unui mod de trăire, a unor evenimente și de depășire a greutăților morale ori materiale în viață.

Rep.: Revista „SCALPELU” subscrie și ea în moduri studențesc, tineresc la sărbătorirea acestui Institut. V-aș ruga să adresați câteva cuvinte cititorilor noștri.

Prof. N. D.: Doresc revistei „SCALPELU” să fie mereu expresia colectivă a năzuințelor studențesci, să aibă în permanență sute de aderenți spirituali, să reflecte sentimentele generoase ale tinerilor din Institutul nostru.

Interviu realizat de
P. NEGULESCU

INTERVIUL NOSTRU

1. Ce sentimente încercați acum, la un pătrar de veac de la înființarea Institutului nostru?
2. În fiecare an o nouă generație de medici pornește spre țară, spre oameni. Ce părere aveți despre generația „anului 25”?
3. Care ar fi, după dv. profilul profesorului de azi, al dascălului modern?

Prof. dr. MIȘU ANGHELESCU — catedra de DERMATOLOGIE.

Indiferent de anii pe care-i sărbătorește un institut de învățămînt, oricare ar fi gradul lui ierarhic, în mod firesc ești copleșit de amintirile începutului, ale momentului când s-a pus — cum se spune — prima cărămidă la fundația unui edificiu. Deoarece am cinstea să mă număr printre acele cadre didactice care au asistat la nașterea și dezvoltarea IMT, îmi aduc aminte de enormele greutăți ale aceluia început de acum douăzeci și cinci de ani, de coeziunea student — cadru didactic, de acei care au muncit cu o abnegație desăvîrșită pentru realizarea minunatelor condiții de azi — ce se oferă cu dărnicie noilor generații de studenți.

Pe bună dreptate mulți oameni au denumit această echipă omogenă, formată din studenți și

(Continuare în pag. a 4-a.)

Prof. dr. doc. B. MENKES — catedra de ANATOMIE-EMBRIOLOGIE

1. Ce sentiment încercați la 25 de ani de la aniversarea Institutului?

— Îmi pare rău că am îmbătrinit cu 25 de ani, și-mi pare bine pentru că am trăit 25 de ani foarte intens.

2. Care este după dv., calitatea principală a unui magistru?

— Să-și iubească meseria și studenții.

3. Ce cuvinte ați adresa actualei generații de studenți?

— Mă adresez numai aceluia care au SCINTEIA pentru Medicină și cercetare. Acestora le doresc din toată inima să trăiască din plin și să dezvolte ceea ce zace în stare embrionară în mintea și sufletul lor.

(Urmare din pag. a 3-a.)

profesori: „generația eroică”. Deși nu m-am născut în aceste locuri, am privit întotdeauna cu o dorință arzătoare înființarea unui centru medical în această parte a țării.

Această măreață realizare, împreună cu sora ei de aceeași vîrstă de la Tg. Mureș, sînt operele regimului de democrație populară în primele sale începuturi.

Se cuvine deci, să amintesc efortul depus de primul ministru de atunci — doctorul Petru Groza — a cărui memorie o cinstim cu recunoștința noastră.

2. Fiecare generație se bucură de roadele unui salt calitativ, atît pe plan cultural-științific, cît și pe cel social-politic. Dv., studenții de azi, aveți condiții excepționale pentru înțelegerea și aprofundarea științei medicale și, în același timp, vă bucurați de atenția și grija organelor de conducere pentru asigurarea unui climat confortabil de viață (cămine, cantină, bibliotecă, etc.).

Aș dori însă să nu uitați niciodată că multe promoții de medici formate în Institutul nostru luau notițe pe genunchi, în timp ce actuala generație studiază manuale și tratate elaborate cu multă competență de cadrele noastre didactice.

Este greu să fi laudativ, după cum nu pot consemna aspecte negative în ceea ce privește „promoția anului '25”. Un lucru e sigur: multe elemente se vor dezvolta pregnant și vor face cinste institutului nostru, pentru că în tot timpul celor 6 ani de învățatură și-au apropiat pe lingă cunoștințele medicale și un comportament adecvat noțiunii de MEDIC.

Acest lucru reflectă atenția cadrelor didactice pentru dezvoltarea multilaterală a noilor promoții.

3. Eu personal nu doresc niciodată să uit, că am fost student pentru că în student profesorul trebuie să vadă pe cel mai aspru judecător al său.

În consecință, distanța PUPITRU—BANCA trebuie să dească permanent, în care timp stima reciprocă să cunoască dimensiuni din ce în ce mai mari.

Acest lucru reflectă atenția cadrelor didactice singur și implică, pe lingă pregătire și exigența deosebită a profesorului și dorința de progres a aceluia care recepționează datele cuceririlor științifice medicale.

Volens-nolens, exemplul personal al omului de la catedră este supus permanent comentariilor.

Trebuie să facem în așa fel ca „înălțimea negativă” a comentariilor să fie invers proporțională cu personalitatea magistrului.

Prof. dr. doc. I. Bulbuca
— catedra de urologie

1. Încerc sentimentul plăcut al datoriei împlinite din partea tuturor cadrelor didactice ale acestui Institut, în cele mai nobile accepțiuni ale cuvîntului. Institutul de Medicină Timișoara, s-a dezvoltat în acești 25 de ani în condiții foarte bune și a dat peste 2000 de cadre medicale țării. Necesitatea înființării acestui institut e confirmată și de faptul că acum își începe activitatea și cel de-al 6-lea Institut de Medicină, cel de la Craiova.

2. Aceștia s-au bucurat de posibilități de învățămînt mult mai bune decît generațiile care i-au precedat în urmă cu 25 de ani. Ținînd cont de pregătirea lor foarte bună, nu numai din punct de vedere profesional, ci și din punct de vedere cetățenesc, umanitarist, privesc cu încredere prezanța lor în rîndul cadrelor medicale mai vechi.

3. Dascălul modern nu poate fi decît continuarea și amplificarea dascălului din generațiile precedente. Însăși noțiunea de dascăl implică perenitatea acestei funcțiuni. Pe măsură ce științele progresează e inevitabil ca și cadrele didactice superioare să țină pas cu evoluția științei și să transpună în practică noile cuceriri, înzestrînd generațiile educate cu cele mai mari posibilități de reușită în îndeplinirea sarcinii ce le este încredințată.

În plus, semnalez faptul că în epoca contemporană există o tendință și o mișcare desfășurată pe toate planurile de activitate umană, în vederea asigurării păcii. Cadrele medicale, care luptă pentru viața și sănătatea oamenilor, nu pot fi decît în fruntea acestei mișcări, fapt consemnat cu multă bucurie pe plan internațional.

Prof. dr. doc. E. ADAM — catedra de CHIRURGIE CLINICĂ I.

Mă întreb dacă prin valorile pe care le posedă și prin acele pe care le-a creat, Institutul nostru poate acum să se considere la un nivel cel puțin tot atît de ridicat ca și celelalte institute similare din țara noastră?

Cred că nu voi fi acuzat de lipsă de modestie dacă voi răspunde afirmativ.

Am urmărit aproape toate generațiile care au ieșit pe poarta Institutului nostru pentru a se întîlni cu viața. Am impresia că „generația anului '25” este mai matură și mai conștientă de valoarea cunoștințelor cîștigate în cursul anilor de studenție precum și de rolul ce o așteaptă. Medicii generației '25 pleacă înarmați nu numai cu cunoștințe teoretice, ci și cu mai multe noțiuni practice, astfel încît vor învinge mai ușor greutățile primelor contacte cu omul suferînd.

Apoi, ei își vor clădi propria lor experiență pe acel fundament solid care le-a fost oferit în cei 6 ani de învățămînt.

Profesorul de azi trebuie să fie tînăr și un prieten entuziast al studenților. Dar totodată el știe să se facă respectat de aceiași studenți prieteni prin atitudinea sa corectă și academică, prin cunoștințele sale pe care le răspîndește de la catedră sau la patul bolnavului, prin întreg comportamentul său în așa fel ca el să poată fi caracterizat drept o „personalitate”.

Conf. dr. V. Severineanu
— disciplina de terapeutică buco-dentară

1. Cea de-a 25-a aniversare a Institutului nostru constituie pentru mine un prilej de legitimă mîndrie și deosebită satisfacție. Deși mult mai tînăr decît școlile medicale superioare din Cluj, Iași și București, Institutul nostru s-a impus de-a lungul acestei perioade prin dăruirea entuziastă, talentul didactic și pasiunea științifică a cadrelor sale didactice ca și prin asiduitatea studenților și buna pregătire a absolvenților, dobîndindu și o faimă recunoscută, atît în țară cît și peste hotare.

2. Generația anului '25 se bucură de avantajele create de noua lege a învățămîntului adoptată în 1969. A beneficiat de condiții materiale superioare în procesul de învățămînt și este înarmată cu cunoștințe medicale temeinice și moderne.

3. Profesorului de azi îi revin sarcini deosebit de importante pe tărîm didactic, educativ și științific.

Dezvoltarea continuă și impetuoasă a științelor îi solicită o muncă asiduă pentru a cuprinde într-o măsură cît mai mare noul, de a contribui la perfecționarea patrimoniului științific și practic al medicinei.

ÎNTÎLNIRE PESTE ANI

Intotdeauna, revederile între vechi prieteni au ceva din acei fluid impalpabil dar minunat, din acea calitate dulce omenească care-i apropie și-i bucură pe semeni.

Așa s-a întâmplat și în zilele care au trecut, într-o simbrătă, când toți absolvenții I.M.T., seria 1950, s-au întâlnit cu mare bucurie și fericire de a se revedea, de a fi din nou împreună, în aceleași bănci ale amfiteatrului.

A fost o reîntîlnire emoționantă, cu discursuri pornite din inimă către inimă, cu amintiri depănate cu nostalgie, cu glasul gîuit de emoție. A fost așa cum vor fi intotdeauna întîlnirile peste ani: calde, emoționante, sincere.

E ora cînd oamenii își aduc aminte de clipele cele mai frumoase din viața lor, de vremea studenției.

Redacția noastră prezintă la datorie, a reușit să surprindă pentru cititorii revistei „Scalpelul” cîteva instantanee, cîteva cuvînte de amintire din partea generației de-acum douăzeci de ani. Reproducem mai jos cîteva interviuri, în ordinea în care s-au luat, spontane și sincere:

prof. dr. doc. Pius Brînzeu
rectorul I.M.T.

„Pentru noi toți această aniversare este un moment de sărbătoare în care emoția reînțoarcerii spre trecut se îmbină cu sentimentul reconfortant al datoriei împlinite.

Amintirile sînt ca o muzică în surdina care duce la introspecție și determină o stare de spirit proprie evocării. Pentru mine o asemenea evocare este tonică, dar în același timp, și plină de duioșie pentru că este în firea omului ca, în astfel de clipe, memoria să fie pusă în întregime în slujba inimii. Și nu pot, fără o profundă emoție, să evaluez timpul pe care l-am

petrecut împreună în acest Institut, eu la catedră, d-voastră în sălile de curs, eu lângă bolnav, d-voastră lângă mine.

Intr-adevăr, este vorba de amintiri scumpe, înscrise cu forță în memoria fiecăruia dintre noi pentru că sînt legate de nașterea și de primele momente de viață ale acestui institut.

Seria noastră este cea mai mare dintre toate seriile care au studiat la Timișoara: 412 studenți înscrși în anul I. Este o serie record, atît în ceea ce privește numărul înscrișilor, cît și cu privire la numărul absolvenților din 1950.

Cînd ați venit la Timișoara instituția la care v-ați înscris nu era decît o modestă facultate pe cale de formare. Localul era improvizat în actuala casă de cultură a studenților, locul mult prea mic pentru o facultate. Căminul a fost improvizat și el în edificiul unei școli de pe strada Corbului. Cantina, o soluție de moment,

Au fost momente grele, momente de luptă pentru crearea unor condiții mai bune de învățatură.

Vă revăd muncind cu un zel și cu o pasiune pe care numai marile idealuri le pot genera. Alături revăd profesorii noștri, care munceau cot la cot cu noi, cu aceiași dragoste și pasiune.

În aceste condiții munca în facultate a reprezentat pentru toți o adevărată școală a vieții.

Ați plecat apoi, luînd cu voi dragostea de muncă și v-ați împrăștiat peste tot, dar ați continuat să purtați culorile institutului.

Iar astăzi cînd ne reîntîlnim putem medita împreună asupra timpului scurs...

Realitatea de astăzi este ca o grădină înflorită, unde mai există gropi și buruieni, este însă o realitate în plină dezvoltare și perspectivă la a cărui împlinire trebuie să contribuim cu toții.

Nutresc convingerea că această aniversare va reprezenta pentru noi o clipă de destindere, astfel că reîntorcîndu-vă la locurile de muncă să continuați opera începută, spre cinstea dascălilor voștri care vă prețuiesc și vă rămîn atașați”.

Profesorul MESROBEANU ne-a povestit mult. Ne-a spus lucruri pline de harul unui spirit altruist, de adevărat magician. Ii aducem pe această cale mulțumirile noastre.

— Ce sentiment pot să încerc, decît cel de emoție la evocarea unei perioade de plin avînt, de creație.

Da, avem o frumoasă Medicină la Timișoara! Acum mi-am dat încă o dată seama de misiunea pe care am avut-o noi cei de acum... cîtiva ani!

Rep.: Credeți că vîrsta împietea calitatea de dascăl?

Prof. Mesrobeanu: Vîrsta aduce după sine o anumită comportare, cîteodată rigiditate, dar și o înțelegere mai profundă a anumitor circumstanțe ce survin în fața omului, a societății. Depinde de spiritul fiecărui, există la foarte mulți o apreciere mai logică a realităților vieții, și iarăși, profunzimi mai mari în judecata unor lucruri pe lîngă care am trecut în tinerețe fără să ne fi dat seama.

Ca un sfat: pretinde-ți și ție ceea ce pretinzi

altora mai tineri decît tine și atunci vei fi considerat tînăr, de-o vîrstă cu dinșii.

Rep.: Vă considerați tînăr?

— Prof. Mesrobeanu: „Cît sintem încă pe pace“...

— vorba lui Mircea cel... Hm...

Cît sintem pe picioare și facem eforturi să rămînem tineri în muncă, atunci da, sintem tineri! Și sint deci tînăr. Și ca o confidență: reînțînirea cu relativa tinerețe a acestor foști studenți, este un moment de... reînțînire pentru noi, cei mai în vîrstă.

Rep.: Considerați că v-ați îndeplinit idealurile tinereții?

Prof. Mesrobeanu: Cred că le-am depășit de mult. Nu mă gindeam c-o să ajung profesor. Am beneficiat însă de șansa de a avea drept magistri oameni ca: prof. I. Cantacuzino, ori Ionescu-Mihăilești.

Rep.: Considerați TRADIȚIA drept un „ceva necesar“?

Prof. Mesrobeanu: Fără o tradiție de lucru și o tradiție de experiență nu poți ajunge la rezultate valabile.

Rep.: Ce părere aveți despre generațiile actuale de studenți?

Prof. Mesrobeanu: Tineretul de azi se deosebește întrucîtva de cel de ieri, dar consider că întotdeauna tineretul reflectă viitorul și prin chintesența sa e oglinda realității ce va să vie.

Rep.: Care este, după opinia dv., principala calitate ce se cere unui dascăl?

Prof. Mesrobeanu: Generozitatea. Fără un anumit altruism nu poți face școală. „Unde este egoism, acolo tineretul fuge“, așa spunea profesorul meu, I. Cantacuzino, așa gîndesc și eu.

Rep.: Ce cuvinte ați adresa revistei noastre?

Prof. Mesrobeanu: Doresc din suflet ca revista d-voastră să reflecte tendințele studenților, să spuie cinstit dorințele lor și să fie cît mai obiectivă în expunerea faptelor.

Prof. dr. doc. A. LUPAȘCU — membru corespondent al Academiei R.S.R.:

— După 20 de ani de la absolvirea acestei generații de studenți, încep să retrăiesc amintiri plăcute din vremea muncii de împlinire a nobilei profesiuni de protector al vieții și sănătății oamenilor. Mi se pare acum, prin retrospectiva critică a timpului trecut, că noi toți am fost la înălțimea sarcinilor ce ne stăteau în față.

Și ce sentimente mai încerc? Bucuria de a mă afla în rîndurile foștilor colegi și studenți cu care „am făcut“ acum 25 de ani o Facultate care pe atunci era considerată drept una dintre facultățile cu cea mai democratică atmosferă din țară.

Am fost sprijiniți cu multă dragoste de regimul nostru democrat-popular care ne-a deschis posibilitățile spre realizări.

Am simțit pe deplin în acea vreme de cumpană sprijinul partidului.

Mă bucur că munca pe care am început-o acum douăzeci și ceva de ani, cu lipsuri și dificultăți și cu șovăială, e azi consolidată în realizări de preț și în continuă dezvoltare. Mai resimt în aceste clipe emoția de altă dată, cînd am creat primele cămine, cînd am organizat primele laboratoare în I.M.T.

Aș adresa, cu voia dv., și cîteva cuvinte cititorilor revistei „Scalpelu“: Să depună toate eforturile pentru ca să ducă mai departe munca începută a predecesorilor, pentru ca să se bucure cinstit de condițiile incomparabil mai bune de învățămînt, de cazare și de dezvoltare culturală.

Regret însă că tinerii studenți din actuala generație nu au fost azi cu noi în sală. Să fi fost măcar cîte unul din flecare an, să fi aflat cum am muncit și cum am fost noi cei ce ne-am dăruit trup și suflet cauzei progresului și culturii.

Prof. dr. HURMUZACHE EMIL (I.M.F. Iași)
Reporter: — Tov. profesor, vă rugăm să ne spuneți câteva cuvinte pentru studenții noștri, prin intermediul revistei „Scalpelu”, despre sentimentele care le încercați acum cu ocazia întâlnirii primei generații de medici ai I.M.T.!

— „Sînt, ca de obicei, foarte emoționat, deoarece mulți spun că sînt ctitorul Clinicii de pediatrie din Timișoara.

Trăiesc o mare bucurie în fața visului împlinit de a vedea dintre foștii mei studenți, cadre de onoare ale Institutului de medicină: conf. dr. G. Băcanu, conf. dr. Mîrza A., dr. Drăgan Maria... elemente care actualmente sînt oameni

de știință cunoscuți. Sînt fericit că am fost dascălul unor astfel de cadre, așa cum spune dictonul: „Et in Arcadia ego...”.

Țin să felicit pe studenții de azi pentru entuziasmul de a scoate o revistă a lor, iar prin intermediul acestei reviste doresc să adresez cuvinte de îndemn și succes tuturor mediciniștilor timișoreni.

Sînt foarte încîntat că v-am putut acorda acest interviu scurt și doresc să colaborez din toată inima la revista dumneavoastră!”.

Prof. dr. doc. VANGHELOVICI M. — I.M.T.

Reporter: — Doriți să spuneți cîteva cuvinte la această întîlnire între ctitorii institutului și foștii studenți?

— Această întîlnire constituie pentru mine o întîlnire. Îmi amintesc de începuturile acestei școli, cînd tînar fiind, am cărat prin centrul

orașului materiale pentru punerea la punct a laboratoarelor. Am participat la renovarea clădirii. Acestea sînt lucruri de care îmi amintesc cu plăcere, au fost cele mai frumoase clipe de la începutul carierei mele didactice.

Aș fi fost foarte bucuros ca la această întîlnire să participe și studenții actuali. Eu personal găsesc aceste întîlniri foarte utile, constructive. Ele ar constitui un imbold de muncă pentru generațiile viitoare de medici.

Tov. prof. doctor ȘT. GAVRILESCU:

— Sînt deosebit de emoționat. În general, nu-mi plac asemenea clipe. Mă stînjenesc. Dar azi, parcă sînt altul. Cu totul alt om. Și mă bucur, mă bucur de bucuria colegilor.

Tov. dr. M. GORCEA:

— Foarte emoționantă această întîlnire. I-am recunoscut pe mai toți foștii colegi. Și, deși anii au trecut peste chipurile lor, sufletul le-a rămas același.

Prof. dr. CONSTANȚA RIMNICEANU:

Rep.: Ce sentimente încercați în clipa aceasta?

Tov. prof. C. Rimniceanu: După 20 de ani de la absolvirea primei promoții, retrăiesc acum amintiri plăcute din munca de pregătire a foștilor studenți.

La această aniversare am fost și sînt cît se poate de emoționată, pentru că am regăsit entuziasmul la mai toți foștii studenți.

Și eu am fost printre aceia cu care, sărbătorii de azi au dat acum 20 de ani examen. Eram pe atunci șefă de lucrări... Am recunoscut o parte din foștii studenți de atunci ai anului II și m-am bucurat foarte mult.

Astfel de sentimente, pline de duioșie și emoție caldă, aș vrea să simt cît mai des.

Mulțumiri tovarășului conferențiar Băcanu pentru străduința d-sale în organizarea acestei reuniuni.

Dr. GORCEA VALERIU — medic primar, șef al laboratorului Spitalului militar Timișoara.

Reporter: — Ce sentimente trăiți cu ocazia acestei întîlniri, ca fost student al primei generații?

— Am revăzut cu emoție profesorii, colegii și am retrăit în aceste cîteva ore toate etapele dezvoltării acestui institut. M-am revăzut, cărînd prin centrul orașului, băncile pentru amfiteatru, precum și saltelele pentru cămin.

Vreau să mai spun că timp de 7 ani la fondurile institutului și-a adus aportul modest echipa de sport (am fost căpitanul echipei de volei).

Mulți dintre colegi au tîmplele cărunte, dar sînt cu inima încă tînară. Doresc din tot sufletul să ne vedem și la 25 și 30 de ani de la absolvire.

(Continuare în pag. 8)

Din viața de asociație

Cînd în fiecare toamnă pătrundem cu bucurie în fluxul vieții studentești, nu trebuie să uităm că pe lângă locul unde noi ne formăm ca specialiști, există și un cadru unde ne formăm ca oameni politici, ca activiști ai vieții sociale — Asociațiile studentești.

Începutul acestui an universitar și deci și al activității Asociațiilor studentești, are șansa de a se descifra sub semnul importanțelor indicații date de tov. Nicolae Ceaușescu în prima zi de cursuri.

Conferința pentru darea de seamă și alegeri a Facultății de Medicină generală și Pediatrie, a constituit un prilej de analiză amănunțită a activității desfășurate de asociații, un cadru de dezbateri multilaterale ale muncii și vieții studentești și a căutat să stabilească jaloanele unei activități de viitor mai eficiente.

Noul Consiliu ales are sarcina majoră de a menține și pe viitor renumele bun de care se bucură activitatea A.S. din Facultatea de medicină generală și pediatrie și, în același timp, să se înscrie în efortul colectiv care are loc în toate domeniile de activitate, pentru obținerea unor rezultate tot mai bune.

Considerăm ca o problemă de înaltă responsabilitate socială a organizației A.S. și a fiecărui student în parte necesitatea unei temeinice pregătiri profesionale, participarea activă la toate formele procesului de învățămînt, participarea conștientă la activitatea practică deosebit de importantă pentru meseria noastră, dezvoltarea activității științifice studentești.

Considerăm că trebuie mai mult ca oricînd în acest an, prin activitățile politico-ideologice pe care le vom organiza, să contribuim la educarea comunistă a studenților, la îmbogățirea cunoștințelor de filozofie, la o mai bună cunoaștere a ideologiei marxist-leniniste.

Vom acorda importanță preocupărilor pentru promovarea unui repertoriu și a unei creații autentice studentești.

Sportul și turismul vor constitui activități variate și atractive, unde trebuie să atragem un număr mare de studenți.

Am arătat cîteva din punctele de reper pe care se va desfășura activitatea noastră de viitor.

Sîntem îndreptățiți să afirmăm că vom întîmpina prin muncă susținută acest an de importante evenimente din viața noastră: Semi-centenarul creării P.C.R., Congresul U.T.C. și Conferința a VIII-a a U.A.S.R., numai cu rezultate bune și foarte bune.

DAN POENARU,

Președintele Cons. U.A.S. al Fac. med.
gen. și ped.

Scrisoarea unui prieten

Cu ocazia aniversării a 25 de ani de la înființarea Institutului de Medicină Timișoara, permiteți-mi, ca din partea studenților somalezi care studiază în România, să aduc felicitări călduroase cadrelor didactice, precum și tuturor studenților medicinisti.

Vreau să spun prin intermediul revistei „Scalpelu” — că atît eu cît și colegii mei, sîntem profund impresionati de faptul că în România, respectiv în Institutul de Medicină Timișoara, ni se acordă condiții de viață și studiu optime, încît ne simțim ca acasă. Noi considerăm că țara în care studiem este a doua țară maternă.

De multe ori sînt întrebat de către colegii care studiază în alte țări din ce cauză nu am mers și eu cu ei. Răspunsul meu este următorul: România este o țară care se bucură de o largă apreciere pe întreg continentul african, atît din punct de vedere al vieții științifice cît și al contribuției tineretului român la problemele actuale internaționale. Menționez că medicii care au studiat în România sînt cei mai apreciați de către poporul somalez — dovadă că 60 la sută din studenții somalezi care studiază aici sînt la facultățile de medicină.

Avem deplină satisfacție de a trăi nestîngerii în mijlocul studenților români care ne-au dovedit o adevărată prietenie.

Mulțumim revistei „Scalpelu” pentru prilejul acordat.

MOHAMED H. JAMA FRANCIS,
student anul III. Med. Gen. Timișoara

(Continuare din pag. 7.)

Reporter: — Vreți să transmiteți ceva revistei „Scalpelu”?

— Da. Să ia parte la fiecare întîlnire a seriilor vechi pentru a cunoaște care au fost condițiile de studiu de la început și pentru a menține o mai strînsă legătură dintre generații.

De asemenea, doresc ca revista studenților medicinisti să aibă cu adevărat un caracter educativ și să exprime în mod fidel aspirațiile masei studentești!

Conf. dr. ȘTEFANOVICI:

— Mă simt ca un copil care sînt poate dintre cei mai vechi. Am făcut, sau, dacă vreți, fac parte din grupa I, împreună cu tov. rector Brînzeu, cu tov. decan Dragomir. Eram pe-atunci asistent la una din cele mai... pomenite catedre: catedra de anatomie. Am re trăit azi, prin filmul amintirilor, clipele grele și frumoase din anii de început ai acestui institut.

Dr. OLIMPIA DUMITRU-WEINBERGER, medic primar Timișoara:

— Mă simt ca un copil care începe prima dată școala. Imi pare că mă revăd din nou în sălile acestea de disecție, revăd mesele de lucru, și-mi amintesc de bătrînele mese de lemn și de gălețile de altă dată din aceste săli. Da, s-au schimbat multe de atunci! În condiții mult mai bune, mai elegante învață cei de azi. Să nu uitați lucrul acesta.

Reporteri: LUCIAN NEGRUȚIU,
CORNEL VIRVESCU
PAVEL PUREA

Fotoreporteri: NELU TEPORDEI
EMIL OLTEANU

Cînd magiștrii își amintesc ...

De vorbă cu tov. prof. dr. Al. Șoflelea — prorector I.M.T.

Institutul de Medicină din Timișoara este o realizare a regiului nostru. Înființarea lui, în ianuarie 1945, a apărut ca o necesitate primordială în cadrul unei politici sanitare noi, de îmbunătățire radicală a stării sanitare din țara noastră. Decretul de înființare al noului institut era semnat de Dimitrie Bagdasar, ministrul sănătății în acel timp, neurochirurg și om de știință de mare valoare.

În starea în care se afla atunci țara, abia ieșită dintr-un război greu, Institutul de Medicină a putut lua ființă prin fondurile și ajutoarele oferite de autoritățile centrale și locale și de organizațiile de partid și obștești. Celelalte institute medicale și-au dat și ele ajutorul lor, prin personalul didactic, prin înzestrarea cu aparatură, cărți medicale și mobilier. La toate aceste ajutoare din afară s-a adăugat munca continuă, entuziastă și fără preget a cadrelor didactice și a studenților noului institut. S-a ajuns astfel ca în 1949 Institutul de Medicină din Timișoara să dea țării prima sa serie de 70 de absolvenți. Această prima serie ca și cea următoare au fost pregătite în specialitatea de medicină generală. Începînd cu anul 1951 Institutul a format studenți în medicină în secții diferite, iar în prezent există o facultate de medicină cu secții de medicină generală și pediatrie și o facultate de stomatologie. Numărul total al studenților pentru fiecare an școlar în parte este în jurul cifrei de 1000, iar numărul total al absolvenților pe care institutul le-a pregătit de la înființarea sa se ridică la 2898 de medici, pe profile de medicină generală, pediatrie, igienă și stomatologie.

E greu de cuprins în câteva rînduri imaginea complexă a muncii desfășurate de cadrele didactice de-a lungul celor 25 de ani de experiență a institutului nostru, pentru formarea miilor de medici care ulterior au împinzit țara, aducîndu-și contribuția lor la îmbunătățirea sănătății.

Activitatea didactică, pornită de la început cu un mînunchi de tineri profesori și conferențieri,

plini de pricepere și elan, a ajuns astăzi să fie asigurată de 250 de cadre didactice, care își desfășoară munca în cadrul a 51 de discipline. La fel a evoluat și dotarea materială, la început modestă, dar care în prezent dispune de 1400 de locuri în amfiteatre și săli de curs, de 750 de locuri în săli de lucrări practice, de 5 săli de disecție și de 2500 de paturi pentru învățămîntul clinic. Educația clinică a studenților este întregită prin stagii de practică de vară, prin externatul generalizat și prin concursul de internat. S-au redactat de către cadrele didactice ale institutului nostru un număr de 137 de cursuri de toate categoriile.

Metodele clasice de învățămînt au fost completate prin metode moderne: proiecții de diapozitive și de filme, lecții colective cu participarea mai multor specialiști din discipline diferite, discuții la masa rotundă pe teme medicale fundamentale sau de actualitate, cursuri libere de cultură medicală generală.

Aptitudinile de cercetare ale studenților au fost încurajate și coordonate în cadrul cercurilor științifice studențești, înființate în anul 1952 și care s-au dezvoltat neîncetat, ajungînd ca în ultimul deceniu aceste cercuri să elaboreze peste 1200 de lucrări clinice și experimentale.

Activitatea științifică a cadrelor didactice a apărut ca o completare naturală a activității didactice. Ea s-a dezvoltat permanent paralel cu creșterea numărului de cadre didactice și a aparaturii științifice, abordînd domeniile medicale cele mai diferite. Lucrările științifice elaborate au fost comunicate în cele 6 sesiuni științifice ținute pînă în prezent în institutul nostru, sau la alte manifestări științifice din țară și din străinătate. Numeroase articole științifice au apărut în revistele românești sau străine și o serie de tratate și monografii ale cadrelor noastre didactice au îmbogățit literatura medicală românească. Calitatea lucrărilor științifice ale cadrelor didactice și ale studenților a cunoscut și ea un progres continuu,

datorită colaborării progresive dintre diferitele discipline, care a permis astfel constituirea de colective de cercetare complexe și largi. Au mai contribuit la dezvoltarea cercetării crearea laboratorului de microscopie electronică, a laboratorului de radioizotopi și a laboratorului de medicină experimentală. Calificarea profesională a cadrelor didactice și nivelul cercetării științifice au fost puternic stimulate de instituția doctoratului, în care au participat sau participă un mare număr de cadre didactice.

Pentru documentarea cadrelor didactice și a studenților Institutul posedă o bibliotecă medicală bogată cu un număr total de peste 68.000 de volume și 100.000 de reviste din țară și din străinătate.

Activitatea educativă dusă în institut cunoaște și ea un mers ascendent și cuprinde aspecte cultural-artistice și sportive. În ambele aceste domenii studenții noștri au cunoscut unele succese remarcabile. Prin înființarea clubului din localul căminului institutului, s-a dat un nou impuls activității culturale, care s-a amplificat și s-a diversificat progresiv.

Trebuie adăugat faptul că institutul nostru își prelungește activitatea sa instructiv-educativă și după absolvirea studenților săi. În acest sens au luat ființă biroul absolventului și cursurile de specializare pentru medici, dintre care mulți sint foștii noștri studenți.

Încercînd o concluzie a acestei prezentări schițate, putem afirma cred, că institutul nostru care a pornit la drum acum 25 de ani, a învins dificultățile acestui început, a crescut și s-a maturizat, putînd sta cu cinste alături de celelalte institute medicale cu veche tradiție. Cu toții dorim și ne vom strădui ca acest început de maturitate să însemne în același timp o nouă bază de pornire pentru o amplă și continuă dezvoltare a învățămîntului medical românesc.

VĂ PREZENTĂM CATE

REALIZARI ORGANIZATORICE

Catedra de anatomie a fost înființată în 1945 odată cu înființarea Institutului de Medicină Timișoara.

Sub conducerea regretatului profesor Zalman Iagnov — primul titular al disciplinei — secundat de Ioan Cotăescu, pe atunci conferențiar, s-au pus bazele unui învățământ anatomic la nivelul celorlalte institute din țară. În ceea ce privește dotarea materială, s-a primit un ajutor prețios de la Institutul de Medicină și Farmacie din București. Au fost amenajate săli de lucrări spațioase și igienice, un serviciu de cadavre, s-au pus bazele unei colecții muzeale, care s-a îmbogățit în decursul anilor. A luat ființă o bibliotecă a disciplinei și o colecție de material demonstrativ (planșe și diapozitive).

Totodată s-au pus bazele organizatorice pentru cercetarea științifică. S-au înființat, în cursul anilor, o serie de laboratoare: amintim astfel laboratorul de microscopie, de injecții anatomi-

ce (coroziune), o sală de operație pentru chirurgie experimentală, un laborator foto.

Ca preocupări didactice, activitatea catedrei a fost axată pe concepția unei morfologii evolutive și funcționale, detaliile anatomiei microscopice fiind prezentate ca forme dinamice, reprezentând un moment evolutiv. Concomitent s-a insistat amplu asupra funcției formelor discutate, accentuând interrelațiile și interdependențele dintre formă și funcție. Noțiunile de dezvoltare onto- și filogenetică au completat și explicat la fiecare pas formele actuale ale organismului. Legătura cu practica medicală a constituit un alt comandament de primă importanță al învățământului anatomic, căutând să realizeze joncțiunea cu clinica.

S-a căutat realizarea unei legături a anatomiei cu disciplinele înrudite (histologie, fiziologie, biologie).

În sfârșit, înainte de toate s-a urmărit prezentarea anatomiei, a formei vii, cu toate dificultățile legate de materialul și metodologia specifică disciplinei.

Șeful catedrei între anii 1945—1953 a fost prof. Z. Iagnov care a avut merite deosebite în organizarea laboratorului și învățământului anatomic de la Timișoara, precum și a cercetării științifice și a formării primelor cadre de specialitate.

Prof. Ioan Cotăescu a funcționat în calitate de conferențiar la această catedră.

Din 1969, disciplina de anatomie și laboratorul este condus de conf. dr. Victor Dimulescu.

În momentul de față disciplina de anatomie face parte din catedra de biologie și anatomie, sub șefia de catedră a prof. dr. Benedict Menkes, care conduce disciplina de biologie și centrul de embriologie experimentală.

La catedra de anatomie a mai funcționat din 1948 pînă în 1963 tov. dr. Ioan Albu, actualul profesor de anatomie la Cluj.

Disciplina de anatomie topografică și chirurgie operatorie a fost condusă între 1953—1966 de către tov. dr. Ștefan Ciobanu (astăzi șef de lucrări la clinica I chirurgie) și între 1957—1962 de către tov. dr. V. Dimulescu.

Impresii

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Activitatea noastră la stagiul este una din problemele de maximă importanță, care trebuie să constituie o permanentă preocupare, atât din partea fiecărui student, cât și a cadrelor didactice — răspunzători direcți ai pregătirii noastre profesionale.

Lucrul acesta se impune dată fiind ponderea mare pe care o ocupă această formă de învățământ în cadrul procesului general de însușire a cunoștințelor predate în facultatea de medicină.

Și într-adevăr, dacă studiul preclinic ne inițiază mai mult sau mai puțin în tainele viitoarei noastre profesiuni, ne pregătește oare și pentru timpul când vom fi puși în situația de a lua singuri anumite decizii, de a rezolva variatele probleme ce se vor ivi la locul de muncă unde vom fi repartizați? Această problemă nu o poate rezolva decât practica efectivă în spital.

Din această cauză timpul afectat stagiului trebuie privit nu numai cu toată seriozitatea dar

și utilizat într-un mod cât mai rațional.

Un rol de seamă în desfășurarea stagiului avîndu-l medicul de salon în a cărui supraveghere directă sîntem, am încercat, prin intermediul citorva întrebări, să aflăm mai îndeaproape opinia unuia dintre dînșii.

M-am adresat pentru acest lucru dr. O. Băltăceanu care mi-a răspuns cu amabilitatea din totdeauna:

— Cum vedeți dv. raportul dintre medicul de salon și studentul stagiar?

— În raportul acesta dintre medic și student trebuie să existe:

— prietenie dar nu familiarism;

— înțelegere omenească dublată de principialitate;

— respect reciproc dar nu rece, sec, rigid;

— condescendență dar fără ploconială;

— demnitate dar nu cu emfază;

— ajutor dar fără substituție;

— exemplu personal dar fără poză;

— pasiune de a dărui dar fără

a pretinde recunoștința imediată a studentului.

— Ce ne puteți spune despre comportarea, ținuta, studenților în salon?

— Studentului trebuie să i se sublinieze faptul că în urma unei soluții (examenul de admitere, examenul de fine de an) i se pretind, implicit, calități deosebite, să i se arate că este o onoare de a fi „slujitorul” cel mai intim al bolnavului că va fi vîrf al intelectualității de mîine cu toate atributele ce i se vor cere din partea colectivității. Ca om cu pregătire superioară deci, trebuie să-și șlefuiască cu multă rîvnă caracterul său printr-o autoeducație, a cărei chintesență este autocontrolul. Autocontrol în ținuta vestimentară, gesticulație, vorbire, exprimare a sentimentelor, voinței, cunoștințelor.

— Credeți că timpul petrecut de student în salon este întotdeauna utilizat așa cum trebuie?

— Formal, aceasta ține numai de experiența și conștiințozitatea studentului. Dar, acesta din urmă

DRA DE ANATOMIE

Disciplina de anatomie topografică și chirurgie operatorie s-a desființat în 1962 cu noua organizare.

În cadrul ei s-au scris 3 cursuri de anatomie topografică și chirurgie operatorie, de către dr. Șt. Ciobanu și dr. V. Dimulescu.

REALIZARI ȘTIINȚIFICE

În cadrul catedrei de anatomie și embriologie s-au scris și editat numeroase cursuri:

— curs de anatomie — sistem nervos central;

— curs de embriologie, fasc. I și II;

— curs de angiologie și inimă;

— curs de organe de simț;

— curs de sistem nervos central.

La catedra de anatomie s-au susținut următoarele teze de doctorat:

— Dr. Ciobanu Ștefan — segmentația ficatului;

— Dr. Bejan Leonida — segmentația plămînilor;

— Dr. Dimulescu Victor — chi-

urgia și morfologia funcțională a mîinii;

— Dr. Diaconescu Nicolae — segmentația ficatului în seria animală;

— Dr. Rottenberg Nicolae — vascularizația miocardului;

— Dr. Moldovan Iacob — studiu asupra varicocelului

În decursul anilor, numeroși studenți și-au făcut lucrările de diplomă la anatomie (15 lucrări).

Laboratorul de anatomie are o experiență mai mare în injectarea cu mase plastice (ago) și în secțiuni în diferitele planuri ale cadavrelor înghețate.

Ca preocupări științifice de-a lungul anilor, remarcăm cercetările asupra plămînilui, ficatului, inimii, osului și mîinii.

Actualmente, tematicile sînt axate pe probleme de morfologie funcțională a mîinii, probleme de morfologie a circulației peretilor cardiaci.

În prezent la catedra noastră există un număr de 6 doctoranzi (asistenți la disciplină de anatomie).

Din 1945 pînă în prezență au fost prezentate de la catedra de ana-

tomie un număr de 120 lucrări științifice, dintre care un număr de 45 publicate la revistele din țară și un număr de 15 în revistele din străinătate.

Activitatea științifică a catedrei de anatomie, cuprinde două probleme urmărite încă din anii precedenți și care vor constitui și pe mai departe o preocupare în acest domeniu și anume morfologia circulației peretilor cardiaci și structura osoasă.

În materie de circulația coronariană se urmăresc aspectele morfologice atît pe treapta macroscopică și microscopică, cît și în domeniul de legătură dintre macro- și microscopic.

Structura osoasă este explorată mai ales la nivelul microscopic și se urmărește, înainte de toate, dispozitivul colagenului osos. În etapa actuală se studiază comportamentul aparatului fibrilar în infecții umane și experimental la animale.

Catedra își are sediul în clădirea centrală a institutului dispunînd de 5 săli de disecție cu 50 mese.

Conf. Dr. I. DIMULESCU

din clinică

trebuie, firește, instruit (acesta este și rolul școlii).

În urma unui exercițiu sistematic de acumulare-selecție a cunoștințelor, de aplicare a acestora în practică, studentul va căpăta nu numai înțelegerea lucrurilor, satisfacția realizărilor de moment ci, implicit și atracția pentru întregirea viitoare a personalității sale. Numai această imagine luminoasă și promițătoare a viitorului îi va stimula conștiința prezentului.

Numai și numai legătura dialectică între componenta rațională și cea afectivă (factor căruia îi sînt datori atît dascălul cît și studentul) asigură folosirea integrală (în suprafață și adîncime) a timpului de stagiu în „ucenicia meseriei de medic“.

De un ordin major fiind însăși poziția noastră pe care o adoptăm față de bolnav și de boala lui, nu trebuie uitat nici o clipă, că pentru a ajunge un bun medic trebuie încă de acum,

de la început să ne formăm o anumită conștiință, manifestînd în permanență un interes deosebit pentru bolnav și pentru boala sa.

Spunînd acestea mă gîndesc la înțeleptele cuvinte ale medicului-scriitor J. B. Wilson care spune: „Bolnavii pot ierta multe, dar lipsa de interes din partea medicului niciodată“.

Ori, noi în permanență trebuie să manifestăm acest interes, aceste imperative ale activității oricărui medic sau viitor medic.

☆

Adresîndu-mă și unor bolnavi cu vădită intenție de a afla cum ne privesc ei, trebuie să recunosc că răspunsurile lor nu numai că m-au satisfăcut, dar m-au și bucurat.

— Ce părere aveți despre studenții pe care îi vedeți mereu în salon, în preajma dv?

C. I. 46 ani. B. Sînt niște tineri serioși, conștiincioși, care drept să vă spun, prin interesul

și înțelegerea pe care o manifestă pentru fiecare dintre noi, ne fac să ne simțim mai bine, mai ușurați“...

— Cum vă simțiți în prezența noastră, a studenților?...

W. P. 23 ani. F. „Trebuie să vă fac o confesiune: în fiecare dimineață abia aștept revenirea dv. în salon, lingă noi“.

— Întotdeauna studenții se poartă cuviincios cu dv?

O. B. 36 ani. B. „Da! Îi stimez mai ales pentru acest lucru“.

Desigur că faptele nu se desfășoară întotdeauna așa cum reese din cele mărturisite de cei trei bolnavi. Din fericire însă numărul studenților „excepții“ este mult prea mic pentru a fi consemnat aici. Și acest fapt nu numai că ne bucură pe toți, dar ne face ca întotdeauna cînd găsim vreun „caz izolat“ să luăm o atitudine demnă de viitori slujitori ai omului.

P. PUREA

Actualități medicale

Cucerirea cosmosului pune noi probleme medicale

asist. Gh. I. Mihalaș

Este unanim recunoscut că un pas în civilizație sumează o serie de pași în diverse domenii, că nevoile dezvoltării unei ramuri impulsionează inevitabil o serie de discipline, unele chiar fără vreo legătură aparentă. La prima vedere problema cuceririi cosmosului ar părea o problemă a tehnicii. Rezolvată de mult din punct de vedere teritoric, ea a devenit actuală odată cu dezvoltarea studiilor asupra motoarelor rachetă și combustibililor. Coincidența acestei etape cu cea a dezvoltării calculatoarelor moderne nu este întâmplătoare.

Iată însă că omul nu s-a mulțumit să trimită numai mesageri electronici în cosmos. Cu toate că majoritatea simțurilor omului au fost depășite de construcțiile a însăși minilor sale, omul dorea să umple golul din sufletele strămoșilor, să se poată mindri că e Om, să poată dovedi că e Om.

Firav — în raport cu robustețea rachetelor, aproape insensibil în raport cu aparatele, omul avea nevoie să se ajute pe sine pentru a învinge orice dificultate, punând astfel noi probleme științelor care se ocupă de Om, sau în general de viață. Desigur, ne vom limita la o sumară trecere în revistă a câtorva dintre ele.

În primul rând au apărut necesare studii privind rezistența organismului uman la solicitările deosebite care apar. S-au făcut, deci, investigații privind parametrii semnificativi ai rezistenței umane la accelerații, tensiuni, imponderabilitate, modificarea ritmurilor externe (zi-noapte) etc., construindu-se în acest sens noi aparate (simulatoare).

S-a încercat mărirea rezistenței, elaborând metode, chiar tehnologii ale dezvoltării for-

ței, vitezei reflexelor, atenției, acuității simțurilor, rezistenței la oboseală.

Una dintre cele mai controversate probleme a fost cea a alimentației. Fără a fi definitiv rezolvată, problema a depășit interesul pur pentru cercul cosmologilor și cosmonauților, devenind a problemă a unor specialități total diferite. Se pare că în competiție conduce hrana concentrată, tablete sau sucuri, folosind ca materie primă algele, ce pot fi folosite și pentru reîmprospătarea atmosferei. Studiile efectuate s-au întins de la cele privind o aplicabilitate imediată, la studii fundamentale privind condițiile pe care trebuie să le îndeplinească o hrană în funcție de diferiți parametri.

Pornind de la ideea necesității existenței unor forme de organizare superioară a materiei în cosmos, protecția biologică devine o problemă sine qua non. Studiile interesează nu numai pe imunologi ci și pe biochimisti, biologi, biofizicieni, matematicieni.

Psihologia, disciplină care se dezvoltă implicit odată cu dezvoltarea oricărui tip de activitate umană, se îmbogățește cu noi capitole privind reacțiile la situații imprevizibile, senzațiile omului în cosmos, antrenamentele psihice, testele psihometrice.

Prin domeniul vast pe care îl cuprinde, biofizica introduce un nucleu de noi cercetări, fiind totodată elementul de legătură în comparația omului real cu cel pe care se dorește a fi. Orice investigație asupra omului, limitele fiziologice, interacțiunea cu mediul (substanță sau radiație), se traduce printr-un mecanism fizic la nivel biologic, atrăgând biofizicianul în cercul larg al celor ce conduc Omul spre progres.

Temperatura ridicată și cancerul

Dr. Gerhard Schulz, fizician din Hamburg este de părere că persoanele la care în timpul vreunei boli s-a manifestat o temperatură ridicată, devin imune la maladii canceroase.

Această imunitate se păstrează timp de 5 ani după însănătoșire.

Curățire în loc de transplantare

O propunere care ar face inutile riscantele transplantări de cord, constă în scoaterea inimii pacientului, care să fie curățită temeinic de depunerile patologice și apoi să fie reimplantată. Primejdia respingerii, care în mod automat intervine în transplantarea unui organ străin este astfel eliminată.

Astfel, unui pacient de 35 ani,

mort de tromboză coronariană, i s-a extras inima care a fost apoi scufundată în baie de curățire. Brus, inima a început să funcționeze din nou.

Deoarece creierul pacientului rămăsese prea mult fără alimentare cu oxigen, în acest caz nu s-a putut face încercarea unei reimplantări.

Procedeu de curățire a inimii poate să devină practicabil cel mai târziu în anul 1980.

Rezultanta formativă — a activității în cercurile științifice studențești

Reînceperea și în acest an a activității cercurilor științifice studențești, care — remarcăm cu îndreptățită satisfacție — la catedra de Pediatrie și puericultură au deja o tradiție, atît din punct de vedere al participării active a studenților, cît și a exemplului personal pe care îl dau cadrele didactice —, este un prilej de a face scurte reflecții asupra rolului și importanței acestei activități în cadrul procesului instructiv-educativ al studenților noștri.

În acest sens, se impune — credem —, de la început o întrebare: care este rolul activității în cercul științific pentru un student care și așa are multiple solicitări profesionale, culturale, obștești etc.

Desigur, răspunsul cel mai plauzibil și convingător este acela că prin activitatea din cadrul cercurilor științifice, se abordează o tematică care va deveni viitoarea lucrare de diplomă, de la sfîrșitul anului VI. Aceasta este, bineînțeles, un obiectiv foarte important și la catedra noastră, din inițiativa și sub conducerea tov. prof. dr. Turcanu Louis, se promovează această orientare, adică, de a da o finalizare utilă activității cercului științific, legînd-o și de acest interes major al studenților, susținerea cu succes a lucrării de diplomă. Și este neîndoielnic, că acest mod de a vedea lucrurile va reduce și mai mult formalismul, existent încă la unii studenți, în „elaborarea” lucrărilor de diplomă, cu metode și material faptic „însușit” de la cadrele didactice în graba ultimelor luni din viața studențească.

Experiența din anul trecut al catedrei noastre este concludentă în acest sens. Acei studenți care în decursul anului au prezentat comunicări în cadrul cercului științific, reușind încă din primul trimestru să parcurgă documentația și să acumuleze materialul faptic de bază, rod al activității anului anterior — au realizat lucrări bune, iar modul de prezentare în fața comisiei de diplomă a fost la un nivel corespunzător (Oprea Ioana, Varga Valeria, Kessopulos Koos Mariana, Barboni Ligia, Blănaru Mircea).

Sîntem siguri de faptul că această concepție asupra rolului formativ al cercului științific, în

elaborarea lucrărilor de diplomă încă din anul IV pentru pediatri (dar ar fi posibil chiar din anii mai mici) găsește deja și va găsi pe viitor un răsunset tot mai a-probativ în rîndul studenților noștri.

Și este evident că în felul acesta sînt create premise obiective atît pentru o continuitate de durată a muncii în cercuri, cît și pentru o finalizare a rezultatelor obținute.

Sub acest aspect, menționăm că cei 27 studenți înscriși în acest an în cercul științific Pediatrie și Puericultură care au participat la prima ședință de comunicare din oct. a.c., provin din ultimii 3 ani: 8 din anul IV Ped.; 11 din anul V Ped. și 8 din anul VI Pediatrie. Temele au fost alese de către studenți după ce în prealabil au fost aprobate la nivelul catedrei și afișate; sub îndrumarea cadrelor didactice, studenții diversilor ani se găsesc în diferite etape de activitate: documentare, însușirea tehnicii, strîngerea de material faptic, pregătirea unor referate generale și comunicări cu rezultatele obținute.

Desigur, realizarea obiectivelor propuse depinde în mare măsură de modul în care cadrele didactice reușesc — cu răbdare și perseverență, dar mai ales prin propriul exemplu de pasiune și elan —, să însușele acestor tineri, veniți la început cu timiditate dar și nedesmințită curiozitate, dorința de a căuta cu perseverență descifrarea „misterelor” fenomenelor biologice. Faptul că șeful catedrei prof. dr. L. Turcanu, el însuși pasionat cercetător în domeniul științei pediatriei, acordă acestei activități o mare atenție, concretizată nu numai în participarea cu regularitate la ședințele de comunicare și în cadrul discuțiilor ce au loc, dar și la conducerea personală a unor teme, constituie în mod neîndoielnic una din explicațiile rezultatelor bune din anul precedent.

Dar mai există un aspect care deși este mai dificil de evaluat, din punct de vedere al eficienței participării în munca de cercetare în cercurile științifice studențești, nu este — considerăm — de loc secundar. Căci dacă revenim cu întrebarea: ce oferă unui student medicinist o activitate de cercetare în cercuri în afara realizării

concrete a lucrării de diplomă, atunci mai putem adăuga, că și pe această cale — care completează judicios programul instructiv-educativ al cursurilor și stațiilor, se influențează apariția unor trăsături definitorii care trebuie să caracterizeze personalitatea unui medic al zilelor noastre:

— o trăire spirituală la o „înalță tensiune” însoțită de cea sete de cunoaștere care nu dă răgaz să se instaleze „lenevirea de gîndire”, curiozitatea și gîndirea creatoare — în loc de închistare și rutină de gîndire, îndrăzneala și imaginația efervescentă însoțite de discernămint și prudență în aprecierea critică a materialului faptic, dezvoltarea spiritului de observație a fenomenelor, dar și înțelegerea relativității cunoașterii, pe drumul sinuos al descifrării esenței complexelor fenomene biologice, și, mai presus de toate, dragoste și pasiune în căutarea adevărului științific medical, a cărui descifrare este răspîntia crucială a activității unui medic, la orice nivel își va desfășura activitatea sa, pusă în ultima instanță în slujba progresului semenilor și a societății noastre.

Căci, de fapt, efectuarea unei anamneze, examinarea unui bolnav, interpretarea unor investigații, aprecierea rezultatului unui tratament prescris sau a unei evoluții spontane în afara acestuia, sînt toate procese în care trebuie să intervină perspicacitatea unei gîndiri creatoare, cu pondere de evaluare științifică în fiecare din aceste etape, și pe care — indiscutabil — munca de cercetare o exersează, o modelează, o perfecționează.

Sîntem de părere, de asemeni, că activitatea în cercurile științifice, prin tematica lor, trebuie să îndrepte atenția studenților noștri și spre probleme care să vizeze răspunderea socială a medicului; să le însușele părerea că fenomenelor sociale medicale trebuie să li se dea tot o apreciere științifică în cunoașterea esenței lor. De aici va rezulta o importantă concluzie: că medicul este în mod necesar și un activist pe tărîm social, în lupta pasionantă în primul rînd pentru ocrotirea sănătății populației dar și pentru ridicarea gradului de cultură a

(Continuare în pag. 14)

(Urmare din pag. 13)

acesteia. Tocmai pornind de la aceste premise s-a inclus în tematica cercului un ciclu de „medicina pediatrică socială”. Anul trecut în acest ciclu s-au susținut referate ca: „Din viața medicului de plasă George Ulieru” (Rafan M. anul IV ped.); „Cînd ei au fost studenți”; „Din viața Mariei Cutraride, Pavel Vasici și Ștefan Stîncă” (Turlea I. anul V ped) și „Din istoricul revistei medicale studențești „Spitalul” de către Nicoară D. anul V ped. Nota de răspundere socială cu evocarea

unor personalități care și-au dedicat cu dăruire și pasiune viața idealului de progres medical și social, a fost primită cu deosebit interes de către studenți. Pentru anul în curs, deja la ședința de cerc din oct. a.c., s-a susținut comunicarea: „Maxime celebre în medicină”, „Primum non nocere” (stud. Tămășoiu anul V ped) fiind prevăzute ca teme: „Dezvoltarea pediatriei în principatele române”; „Natalitate și mortalitate în lume” ș.a.

Sintem conștienți de faptul că atingerea obiectivelor fixate ne-

cesită o susținută activitate de antrenare în organizarea cercului a studenților înșiși, cu solicitarea părerilor și sugestiilor lor. Astfel, la prima ședință din acest an a fost stabilit planul comunicărilor pe întreg anul școlar, aprobat de participanți; s-a insistat că ședințele de prezentare a comunicărilor (cite 3 în fiecare trimestru) să suscite atenția atît prin varietatea problemelor cît și modul însuși de prezentare.

Resp. cerc stud. științif.

Pediatrie-puericult.

dr. BUDIU T., șef lucrări

Probleme de diagnostic

Prof. dr. Louis Turcanu

Practica medicală ne confruntă adesea cu bolnavi a căror simptomatologie este complexă și variată, greu de încadrat într-o entitate nosologică și care prin aceasta, ridică dificultăți serioase de diagnostic și tratament.

Din acest punct de vedere, cazul copilului P. I. în vîrstă de 13 ani, de sex masculin internat în Clinica de Pediatrie și Puericultură a I.M. Timișoara, este plin de interes și foarte instructiv.

Motivul internării l-a constituit: paloare, adynamie, scădere ponderală, dispnee, febră, artralgi, simptome care au apărut de cîteva săptămîni și s-au accentuat progresiv.

Examenul obiectiv la internare nu semnalează nimic suplimentar. Se constată: număr respirații = 38/1 min. plus = 90/min. slab bătut, TA=140/100 mmHg.

Diagnosticul de prezumție este de cardită reumatismală n puseu acut. Explorările efectuate au arătat valori normale: VSH=6/1h și 12/2h, EKG: traseu normal; fibrinemia = 2g%; ASLO=166 U/ml.

Ne îndreptăm diagnosticul spre „septicemie” cu determinări pulmonare, sindrom de deshidratare și insuficiență cardio-circulatorie. Această supoziție este infirmată de lipsa modificărilor stetacustice pulmonare, de leucograma în limite normale, de hemocultura negativă și imagine toracică normală la radiografia pulmonară.

Paloarea accentuată și starea febrilă, ne îndreaptă spre posibilitatea unei anemii hemolitice prin auto-anticorpi, dar absența subicterului, a leucocitozei și testul Coombs negativ o exclud.

Apariția în cursul internării, a unui episod diareic, readuce supoziția de stare toxico-septică și investigăm pe linia unei infecții cu salmonelle, dar coprocultura negativă infirmă diagnosticul.

Dispneea accentuată în contrast cu absența semnelor pulmonare și cardiace, impune suspiciunea unei acidoze. Controlul echilibrului acido-bazic prin constantele ASTRUB, ne arată: pHa=7,08; pCO₂=26 mmHg; BE=23,5 mEq/l (normal = ±3 mEq/l); BT=24,4 mEq/l; BS=7,28 mEq/l; BA=7,42 mEq/l; CO₂t=18,2 mEq/l; se impune diagnosticul de acidoză metabolică decompensată.

Rămîne de elucidat etiologia acestei acidoze metabolice cu atît mai dificil de realizat cu cît

evoluează în afara unui sindrom infecțios. Se exclude cu ușurință acidoza diabetică deoarece glicemia este în limite normale, glicozuria și corpii cetonici absenți. Existența unei azotemii de 0,80g‰, nu este interpretată ca expresie a unei nefropatii, ci a unui mecanism extrarenal, motivat (e drept doar parțial) prin absența semnelor urinare. Sesizarea poliurii de 2.500—3.000 ml/24 h, care anamnestic se precizează a fi apărut de cîteva luni însoțită de enurezis, ne îndreaptă spre o acidoză metabolică renală. Corelăm acidoza metabolică cu azotemia și hipostenuria și trecem la investigarea funcțiilor renale. Constatăm:

— Citurie absentă, natriurie = 100 mEq/l și clorurie = 185 mEq/l.

— Defect de concentrație urinară (densimetria urinară la proba Volhard nu depășește 1.010.

— Urografia: reducere foarte accentuată a taliei rinichilor.

— Puncție biopsia renală: țesut renal cu infiltrații plasmocitare și fibrinodulare, unii glomeruli sînt hialinizați, alții cu îngroșări ale capsulei lui Bowman, tubii contorți mult dilatați.

Diagnostic histo-patologic: hipoplazie renală congenitală cu oligofrenie.

Hipoplazia renală congenitală se caracterizează clinic prin: accese febrile inexplicabile, accidente de deshidratare, poliuredipsie, retardare motorie. Pe plan biologic apare azotemia crescută, episoade de acidoză renală cu scăderea concentrației plasmatice a bicarbonaților și a pH-ului plasmatic. Examenul urinei arată: proteinurie, hipernatriurie, hiperclorurie. Proba Volhard indică defect de concentrare osmolară.

Examenul radiologic arată diminuarea considerabilă a volumului rinichilor. Histologic, glomerulii sînt măriți și hipertrofici, de asemenea și tubii contorți. La nivelul interstițiului apar travee fibroase și infiltrație cu celule rotunde.

Terapia instituită vizează următoarele obiective:

— asigurarea unui aport de lichide hipotone care să evite deshidratarea, iar printr-o diureză adecvată să permită eliminarea produșilor azotați de deșeu și a radicalilor acizi.

— asigurarea unui aport proteic suficient care să corespundă nevoilor de creștere și dezvoltare ale copilului, fără a se depăși capacitatea de epurație renală.

ARGUS

Sub ochiul verii ...

Desigur, vacanțele studențești au întotdeauna izul plăcut al tinereții, al exuberanței împletite cu decorul natural ambiant, cu soarele, cu plaja, cu marea ori muntele.

Și tot atât de evidentă apare și dorința celor ce se ocupă de organizarea taberelor de odihnă, de a veni în întâmpinarea studenților oaspeți, cu noi surprize, cu noi condiții de cazare și agrement. Din păcate însă, uneori surprizele sînt prea de tot... „surprize“ Cîteva „momente inedite“ am gustat și noi undeva, pe litoralul dobrogean, în tabăra studențească de la Costinești seria 9-20 august 1970.

Citiseam cu bucurie articolul din „Viața Studențească“, articol ce prezenta în nuanțe policrome noua organizare a taberei sub noua conducere a B. T. T. ceea ce în limbaj laic însemnează Biroul de Turism pentru Tineret.

Așa stînd lucrurile, cu apetitul deschis de colegii noștri „mai mari“, am sosit într-o bună dimineață la Costinești. Vremea ne-a fost un pic potrivnică dar noi, ca niște adevărate cadre ale A.S., ne-am postat cu stoicism într-un lung, parcă interminabil, șir în fața ghișeului unde se eliberau repartițiile și cartelele pentru cantină.

Și așa a început Odiseea...

Am așteptat de la orele 12 pînă la orele 19.30 în picioare și-n... puțină ploaie. Pe la orele 18.30 au sosit cîteva tovarășii care ni s-au adresat cam așa:

— Fraților, dacă nu faceți niște, nu pupați repartițiile!

Frumos debut!

După vreo 30 de minute de ședință în cabinetul tov. director, tovarășii susamintiți s-au întors, decretînd:

— Trebuie să mai așteptați. Noi încă n-am luat masa de seară.

Și uite așa, odată cu crepusculul, la unicul ghișeu de distribuție a „repartițiilor“, ghișeu intitulat isteț: „Un cartof, doi cartofi“ —, am început să ne luăm la întrecere în gen rugby, în mari „grămezi deschise“. Și cînd s-au mai rupt și ceva cămăși în înghesuiala și păruiala ce se stîrnise, am avut revelația de a înțelege marele mister înscris în cuvintele concentrate ale confratelui de la „Viața

studențească“: „Sub nouă organizare...“.

Așa a început pentru noi viața în tabăra de la Costinești.

Noroc că de soare, apă albastră și mîncare la saturație, n-am dus lipsă.

N-am dus lipsă nici de anunțurile cîrîite, ieșite din pîlnia unui vechi și prea hodorigit megafon: „Cei ce depășesc balizele VA FI pedeșiți cu PLECATU' din tabără“.

Cred și eu!

O să mai discutăm, dacă va fi cazul, și despre mult prea manieratul tovarăș Tănase — din conducerea Taberei — de altfel student la Institutul Politehnic București —, tovarăș care, spre uimirea noastră (noi îl credeam barcagiu) —, s-a adresat unei studente după cum urmează:

— Te-a luat mama dracului, o să-ți arăt EU cine sînt!

N-o să mai amintesc că erau de față, alături de noi și doi colegi-redactori ai revistelor studențești bucureștene „ING“ și „SEMINA“.

Așa că tovarășul TĂNASE va fi devenit, poate, la această oră eroul unei rubrici despre „Cei 7 ani“.

Închei deci rîndurile de față, pe deplin incredințat că în conducerea unor tabere studențești nu se vor mai întîmpla „accidente“ gen: tovarășul Tănase.

Sub ochiul verii totul trebuie să fie frumos!

ARGUS

Din „Scrisorile unui biet căminist“

Dragă Costică,

Așa cum ți-am promis la despărțirea noastră de la sfîrșitul vacanței, îți scriu cum m-am aranjat la Timișoara după începerea anului universitar.

La sosirea de acasă, încărcat cu bagaje, intru vesel pe poarta căminului și mă grăbesc la administrație să-mi rezolv cît mai repede problema cazării.

— Bună ziua, tovarășe administrator, bine v-am găsit!

— Să trăiești Ionică, — îmi răspunde prietenos administratorul și îmi întinde mîna. — Bine ai venit din vacanță!

— Vă rog să-mi dați și mie un bilet de repartiție pentru cameră. Știți, eu am depus cerere de cazare în cămin, încă din anul

universitar anterior.

— Ionică, îmi pare foarte rău, dar nu pot face nimic pentru tine, deocamdată. În cămin este o încurcătură încît nu aș putea să-ți repartizez un loc. Studenții care au absolvit facultatea nu au plecat încă pînă la această oră, iar la parter, camerele sînt ocupate de cadrele venite la învățămîntul post-universitar.

Sfatul administratorului a fost să-mi caut singur un pat liber, pe undeva și să mă instalez pînă se rezolvă problema. Așa că nu am mai stat nici o clipă la îndoială, am mirosit eu ce avea să se întîmple, doar aveam experiența anilor trecuți, și am început investigațiile pe la toate etajele. Am găsit un pat gol pe care l-am ocupat imediat că nu era de glumit. Mai veneau și alți studenți, care făceau la fel.

Și așa trecură zile pînă ce în sfîrșit se afișă repartiția pe camere a studenților admiși în cămin, cu următorul aviz:

„Pînă la ora 22, toți să-și ocupe locurile indicate, în caz contrar se vor lua măsuri severe!“.

Dragă amice, de aici începe tărășenia. În camera în care eram repartizat eu, stăteau alți colegi care nu voiau nicidecum să o elibereze, nu aveau nici ei unde să se mute. Și uite așa, ca un „vis a tergo“, din cameră în cameră, se bătea la uși, se certau oamenii, dar nu se pornea nicidecum.

În dimineața următoare s-a rupt gheața. Cei care nu au plecat la cursuri sau stagiul, au început „mutarea“.

La prînz, cînd am venit și eu de la cursuri, am mers la camera la care eram repartizat. Băieții de aici se hotărîseră să o elibereze, dar mi-au spus:

— Să veniți cu paturi și dulapuri. Astea sînt ale noastre!

— Bine, dar eu cum să iau dulapul și patul din altă cameră? Acolo vor veni alții.

— Noi le-am adus aici și le luăm cu noi, — a fost răspunsul. Și uite așa am fost repartizat într-o cameră goală, cu patru pereți și un tavan (care nu avea bec), iar pe jos o grămadă de moloz. Au venit și cei trei colegi cu care trebuia să locuiesc.

Ce era să facem, cu ce să începem? Și da fuga în sus și în jos, să căutăm paturi.

(Continuare în pag. 16)

(Urmare din pag. 15)

Am adus două (pentru început erau destule), nu mai găseam altele.

— Dulapuri? Nici unul. Și fugi din nou.

La o cameră, erau băieți din anul I. Le luăm un dulap (lor le ajunge și unul) în timp ce ei se uitau nedumeriți unul la altul. Și încet, încet, începem să ne mobilăm și noi camera. În ziua următoare mai găsim un dulap pe coridor, îi rupem lacătul și îl ducem în cameră. Acum e completă (mai lipsește un pat și scaunele).

Seara, când veneam din oraș, luăm două scaune din hol (fără să ne vadă portarul — de fapt dormea). După două zile de „înaltă tensiune“ eram aproape aranjați: cu trei paturi (în loc de patru), două dulapuri, o masă și două scaune. Merge și doi într-un pat. Când obosim, unul mai trece la oficiu unde este masă mare pentru călcat și care ține foarte bine loc de pat. A treia zi am primit și un tablou, cam vechi, dar merge. De etajera pentru cărți nu e nevoie — le ținem și pe sub pat.

„Aranjați“ fiind, într-una din seri mergem la televizor. Dar la club nu mai există acest soi de aparat. A fost mutat într-o sală mică de cca. 30 locuri. Dar pe unde să intri? Era plină pînă la ușă ca o cutie de sardele.

Amărit, plec la sala de lectură cu gândul să citesc ceva. Aici, doar câteva scaune rupte, stricate, care erau ocupate și scribeau ca niște viori neacordate. Și așa plec în cameră, unde încep să-ți scriu, iubite coleg, pentru a-ți face cunoscut despre cum o duc eu pe aici. Altfel, toate „e bine“.

Mai scrie-mi și tu cum e la voi, Ionică.

N.R.

Despre starea lucrurilor relatate în această scrisoare, am aflat cu tristețe și ne întrebăm care este cauza? În fiecare an la căminul nr. 1 băieți al I.M.T., se întâmplă același fenomen.

Menționăm că există în schimb un tovarăș director educativ, un tovarăș administrator și colaborarea permanentă, fructuoasă a unui comitet de cămin format din studenți. Oare nu este posibilă o repartitie din timpul vacanței avînd în vedere faptul că se cunoaște numărul de locuri existente în cămin, iar studenții depun cererile la fiecare sfîrșit de an universitar? Publicăm aceste rînduri în speranța, că vom contribui la reglementarea situației în viitor.

ARGUS

Transplant la nivelul creierului

La spitalul general din Toronto s-a executat primul transplant de venă, la nivelul creierului.

Operația s-a făcut la o pacientă în vîrstă de 54 ani care se află acum în convalescență. Chirurgii fac de mulți ani intervenții reușite în cazuri de obstrucții a arterelor carotide la nivelul gîtului și elimină cu succes trombi din vase sanguine. Dar în cazurile de obstrucție a arterei carotide la nivelul supracerical, chirurgii nu erau în stare să intervină.

Medicii din Toronto au luat o

porțiune de venă de la piciorul pacientului și au inserat-o într-un mic orificiu făcut deasupra secțiunii obstruate a arterei carotide din craniu. Apoi vena a fost trecută peste craniu, sub pielea pacientei și legată cu artera cervicală mai jos de regiunea blocată, servind astfel ca vas sanguin auxiliar.

Prin acest vas a început imediat să circule sîngele și vena transplantată a început să pulseze. Porțiunea creierului cu insuficiență circulatorie este alimentată normal cu sînge.

Sînge artificial

Sîngele sintetic se compune din așa-numitele fluorovite — compuși chimici inerti de carbon și fluor, aflați în suspensie într-o soluție electrolitică, care se expune la un moment dat acțiunii undelor ultrasonice.

Elementele singelui sintetic sînt de 10 ori mai mici decît ale singelui natural ceea ce reprezintă un avantaj, deoarece datorită dimensiunilor mai mici, ele pot trece prin vase parțial obstruate sau prin capilare îngustate spre

țesuturile lipsite de oxigen. În afară de aceasta sîngele sintetic, asemănător laptelui, poate fi păstrat la temperatura ambiantă pe o durată nelimitată. În urma folosirii lui nu se produc nici un fel de reacții și de aceea nu mai este nevoie de determinarea grupei sanguine, înlăturîndu-se și pericolul contaminării cu virusul hepatitei sau germeniilor bolilor venerice prin sîngele donat.

z

Despre boboci

Micrinterviu cu bobocii

Revista „Scalpelu” a organizat un raid printre studenții anului I care au participat la „balul bobocilor” organizat de către anul IV la Clubul I.M.T. în seara zilei de 17 oct. 1970.

Reporter: Când v-ați gândit pentru prima dată la balul din seara aceasta?

Băleșteanu Ionelia M.G.:

— După bacalaureat m-am gândit la examenul de admitere, iar după ce acesta a fost cu succes am încercat mereu să-mi închipui cum va arăta acest bal. Mi-l imaginam ca ceva deosebit, ieșit din comun. Acum constat că se apropie de imaginația mea.

Ratcu Valeriu stomat.:

— Desigur, m-am gândit la balul bobocilor mult mai înainte de bacalaureat, eram ferm hotărât să reușesc la medicină. Acum sînt foarte bucuros pentru ceea ce am realizat, mă simt fericit în această seară și sper ca totul să se termine cu bine.

Ciolanoși Viorica stomat.:

— Sînt foarte emoționată. Am așteptat foarte mult aceste clipe în care să mă simt într-adevăr „boboacă” de la admiterea în facultate m-am gândit numai la acest bal. Acum sînt fericită iar de aici înainte îmi va rămîne doar o amintire plăcută.

Reporter: Cum ați defini bobocul?

Mărtineanu Felicia M.G.:

— Un student care nu cunoaște „tainele studenției”.

Reporter: Cum vi se par bobocii (boboacele)?

Mărtineanu Felicia M. G.:

— Simpatici! Păcat că se nu-

mără toamna.

Solomon Mariana, stomat.:

— Politicoși și drăguți.

Severineanu Mariana, stomat.:

— Niște colegi foarte dulci.

Reporter: Candidați la „miss-boboc”?

Răspunsurile: Ne simțim bine și fără asemenea ipostaze.

Reporteri:

VIRVESCU CORNEL

DOROIU NICOLAE

Un minut cu „miss Boboc”

1. Cum vă simțiți în postura de „miss”?

— Nu-mi pune întrebări dificile. Pot să spun că sînt încîntată.

2. V-ați gândit înainte că probabil veți fi aleasă?

— Nu!

3. Ce părere avți despre exigența juriului?

— Mă abțin.

4. Impresi despre bal?

— Foarte drăguțe. Voi avea a-

mintiri frumoase despre această seară.

5. Ce doriți să transmiteți colegilor dv.?

— Un salut!

NOTA REDACȚIEI: Sperăm că în sesiune „miss Boboc” va abandona „genul scur”.

Bobocul

Acum cînd pășim pentru prima dată pragul studenției, privim cu încredere minunatele perspective care ni se deschid: șase ani de lumină, șase ani de creștere în dragoste pentru această lumină, șase ani în care primim pentru o viață tot ce trebuie să reîntoarcem în mod firesc pentru îmbogățirea patrimoniului de prosperitatea materială, și spirituală a țării.

Noi studenții anului I, cuplîndu-ne efortul cu cel al întregului popor, ne aducem contribuția la înfrumusețarea noii efigii a patriei.

Sîntem conștienți de covârșitoarea răspundere care ne revine în munca de medici excepționali, mereu în avangardă. E oribil să fii un medic nedorit de pacienți. Vrem să fim buni, vrem să avem puterea să nu primim mai mult decît am dat, vrem să ni se ceară mult, ca să dăm mult.

Rezultatele noastre vor împlini cu succes munca dascălilor, pentru a putea duce mai departe faima Institutului de Medicină din Timișoara, care sărbătorește 25 de ani de activitate fructuoasă, pentru creșterea prestigiului internațional al școlii naționale de medicină științifică din România.

GHERMAN MARIA,
an I M.G.

Cronica literar-informativă

„Cele patruzeci de zile de pe Musa Dagh” (Die Vierzig Tage der Musa Dagh) e un monumental roman al scriitorului de limbă germană, Franz Werfel. Poet, romancier și dramaturg, Werfel a lăsat o operă bogată și variată printre care un loc de frunte îl ocupă romanul amintit, operă care de altfel i-a adus consacrarea internațională.

Apărută în 1933, într-o perioadă cînd nazismul — această neagră furtună — se instala în Europa, romanul — „Cele patruzeci de zile de pe Musa Dagh”, a găsit un larg răsunset, în inimile miilor de cititori, condamnînd în paginile sale viitoarele

nedreptăți care se anunțau, prin procesul unor nedreptăți ce s-au petrecut odată.

Faptele din cuprinsul lui se petrec undeva, departe, pe pitorescul masiv Musa Dagh de pe pămîntul răsăritean al Asiei Mici.

O povestire substanțială înțesată de fapte și eroi, un imn închinat omului și comunității, în care el trăiește, o adevărată epopee modernă, iată pe scurt ce reprezintă „Cele patruzeci de zile de pe Musa Dagh”, pe drept cuvînt „romanul secolului XX”.

P. PORĂ

SYPHIA

ALB NEGRU

mă așezasem pe o piatră albă
copilăria unduia prin mine
izvor necunoscut de unde vine
soare și pace
nori albi
o pisică albă suride și tace
vise albe
dansează împodobite cu salbe
și cununi
universul pocnește de minuni
timpul se-oprește uimit și fericirea-l cuprinde
albă și mută

deodată lumea devine foarte tăcută
parcă și-ar fi pus tichie de Umbră
prefăcându-se nevăzută
spaima
se lasă de sus cortină cernită
și ceru-mi desparte
copilăria a rămas departe
timpul fișnește din trupuri și explodează
clipele se cern și se așază
movile negre și mici
năluci năpădite de furnici
nori negri
mi-acoperă gândul cuprins de furtună
corbii
de-asupra viselor albe se-adună.

OCTAVIA ROȘULESCU

▽ 16 =

Infinit—coloanei

Chipul tău — cel mai frumos, cel mai căutat,
cel mai bun:

Mamă.

Căldura ta — pîrjol cu spini și sînge:

Dragoste.

Cărările tale — cele mai drepte, lungi
și suitoare:

Înțelepciune.

Clipe de viață, clipe de dor, clipe de beție,
Lacrima voastră cea amară, cea dulce, cea clară,
Lumina voastră, ca argintul, cărbunele, rubinul,
Cîntul vostru de iubire, de jale, de vis

Toate într-o singură clipă.

DORINA SANDULESCU

NECESAR

lui Nichita Stănescu

Să ne măsurăm diametrele țestelor:

E un lucru modern

și NECESAR.

Să ne măsurăm lungimea lungă a vorbelor.

E o chestiune, în fond, de prudență

și deci

mai mult decît necesar.

Să ne măsurăm ascuțișul unghiilor:

Oricînd poate fi NECESAR

Să ne zgîriem reciproc

și modern pe obraz.

Și tot așa, să nu uităm

Să ne măsurăm dimensiunea sufletului,

Pentru a reveni, cîteodată

la valoarea adevărului.

LUCIAN NEGRUȚIU

CAUT

M-am născut pe undeva,
 Greșeală a cedrilor stinși,
 Poate caut umbra caselor de lut
 Cu nostalgia unui frunziș trecut de vară
 Sînt la fel de tulbure
 Ca păianjenul născut cu casa ruptă
 Și vreau stuful albit de ploii,
 Puterea puiului spălat în dragoste.
 Scriu refrene pentru o goană
 Mai lustruiesc de răni setea nopților
 Și pot fi coloana de liniște
 De care se sprijină înțelepții izvoarelor.
 Cînd o să rămîn eu
 Greșeala apelor ieșite din matcă,
 Poate să caut răspuns la strigătul nevădit,
 Minunata înțelepciune găsită pe-o vatră.

MARIANA VASILE,
 an I, med. gen. (gr. 8)

PUTERE

M-am înfipt în sufletul Pămîntului
 Ca o durere în rană
 Și-l pipăi
 Cum pipăie orbul lumina.
 Ii răsfoiesc adîncimile
 Ca pe o carte cu pagini netăiate
 Și-l ciocănesc
 Cu degetul minții
 Ca pe o lespede veche.
 Chemările mele
 Plecau mai departe
 Și mai adînc.
 Spre punctul din infinitul luminii și vieții.
 Și se întorc ecouri
 Ce-mi dau avînturi.
 Acum pot să strig!
 Pot să cer!
 Stăpînesc orice stihii
 Și universul mi se supune
 Ca unui ZEU,
 Căci eu
 Am băut din sîngele cald al Pămîntului.

BOGDAN EUGENIA,
 an I, M.G.

UN CADOU

Și cînd DINSUL m-a văzut, nou și proaspăt, s-a gîndit să-mi dea ceva, un cadou din cele care se fac copiilor mici, o atenție care mai tîrziu va fi revăzută cu bucurie, melancolie sau mai știu eu cum. El mi-a dat un ghem, un ghem de lînă roșie și mi-a spus să am mare grijă de el, să nu-l dau la nimeni, că dacă așa voi face, multe bucurii voi avea. Și în instrucțiunile de folosire mai scria că atunci cînd nu mă voi mai simți bine singur de capul meu, să-l iau în mînă și să rup o bucățică mică, mică pe care s-o cos de buzunarul de la cămașă, și atunci inima albastră va dispărea, va trebui să dispară, dacă nu chiar de la primul fir, atunci sigur de la următorul.

Și cît am fost mic l-am păstrat cu grijă, într-o casetă cu legături tari, închisă cu două lacăte ca nu cumva să vină vreun curios. Cînd mă băteau părinții, cînd mă băteau colegii sau profesorii, cînd cădeam și-mi juleam genunchii veneam acasă cu buzele strinse de durere, cu ceva mare și înecăcios în gît, luam caseta și mă ascundeam cu ea în brațe în fundul curții, în șopronul hîrbuit, lumea mea de aventuri și himere. Desfăceam lacătele și luam ghemul în mînă, uitîndu-mă lung la el. Ar fi fost suficient să rup o bucățică mică, mică, s-o pun pe cămașă la piept ca să devin fericit. Fericit... și cu ochii închiși și un zîmbet mare, mare mă legănam pe un cal vechi, cu coada de lemn ruptă pe jumătate și un singur ochi.

Dar cînd îmi apropiam dinții de ață ca s-o rup, mă opream întotdeauna în ultimul moment, îmi venea gîndul că totuși sînt mic și nu trebuie să mă las doborît de aceste necazuri care trebuie să fie mărunte în comparație cu altele. Nu știam cum trebuie să fie necazurile celor mari dar ele erau sigur și mai cumplite, și dacă mă gîndeam mai bine, pe cele din acel moment le puteam suporta, erau și alți copii care rideau deși nu aveau poate un ghem, ca mine, care să-i fericască...

Prima dată am rupt din ghem în seara în care mi-am sărbătorit primul număr rotund de ani, și cea pe care o invitaseam nu a venit, fusese pedepsită pentru că luase o notă mică, așa mi-a spus la tele-

fon. Și am mai rupt o bucată cînd am aflat că de fapt pleca cu mașina undeva, pesemne un weekend mai important decît aniversarea mea... cele două mici bucățele de lînă roșie m-au ajutat să trec peste aceste mici necazuri, să fug mai departe peste ani să le înfrunt pe următoarele.

A urmat apoi perioada în care, pentru fiecare zîmbet aruncat în tîmplător în direcția mea urmau cîteva ceasuri de euforie abstractă, întunecate, fiindcă eram în pat cu ochii deschiși spre tavanul tapetat în filigranul făcut invizibil de lumina stinsă. O dată am crezut că mi s-a zîmbit intenționat și... am rupt încă o bucățică din ghem pentru a-mi prelungi momentul de premieră.

După aceasta nu am rupt nimic timp de mulți ani. Apoi brusc am început să rup în fiecare seară. Eram fericit dimineața, întunecat seara și voiam să fiu liniștit noaptea. La un moment dat i-am dat și ei o bucată din firul meu călduros, sperînd în extremis și absurd că unii ar avea nevoie de aceleași lucruri spre a deveni fericiți. Cu puțină surprindere l-am văzut a doua zi dimineața pe puștiul acela cu o limuzină luxoasă, „ultimul tip”, trăgînd-o foarte mîndru de firul meu de stradă, prin bălțile cu apă, printre piciorarele trecătorilor, peste hîrtii și resturi de țigări. L-am mîngîiat pe cap și el mi s-a lăudat ce norocos era dacă într-o ladă cu resturi a găsit un fir așa de frumos. L-am sărutat și i-am urat să se facă băiat mare, cumînte și fericit.

Și nu mi-a mai păsat. Am început să ofer această rețetă a fericirii în stînga și în dreapta, oricui dorea s-o încerc. Curios, Dom'le, ce mulți oameni doreau să fie fericiți! Îmi spuseseam să-i păstrez ultimul metru pentru ultima ocazie și numărăm întotdeauna spirele care mai erau pe moșor.

Și cînd am numărat exact un metru mi-am spus că de acum trebuie să fiu foarte prevăzător, anii trecuseră nu mai aveam nici eu elasticitatea cea de altă dată, mi se vedea și capătul firului.

Atunci ai apărut, în acel nimb de rășină, de munte, de ozon, de brad proaspăt rănit. După cîteva ezitări am vrut, ultima încercare, să desfac tot ghemul, după ce va

fi fost după aceea nu mă interesa, și să-l facem pe din două. Dar, ce eroare grosolană, ultimele fire erau lipite de moșor și au le-am putut desface, nici măcar destrăma. Și așa am rămas cu buzele umflate sau cu ghemul în mînă în vîrfurile muntelui, uitîndu-mă cum aluneci ca o fantomă, nelăsînd urme ma-

ter'ale ale trecerii tale, alunecînd, grăbindu-te spre luminile din vale, cliptoare și colorate.

Iar eu după momente de frămîntări și consult cu mine însumi, mi-am luat inima în dinți și m-am dus să cer un nou ghem, fiind gata să dau orice pe el. Acuma știam eu ce să fac cu el.

Cînd am ajuns acolo m-am repezit imediat după unul nou. Am fost pus să completez un formular cu utilizarea precedentului și să aștept pînă cînd voi fi chemat. De atunci vin în fiecare seară pe acolo, dar mereu mi se răspunde că problema mea este în studiu și să mai aștept. Și aștept.

ION CĂBĂIANU

MARII

vibrați viori de vînt năluci de ceață
năpirci de arșiți hohote de ploii
mă biciuiți pe brațe și pe față
pe creștetul încins pe umeri goi

o neasemuită dimineată
cînd despletite ne-nflinrăm noi
cu suflete sălbatice de viață
dezlănțuite în superb altoi

mister al meu deplină obirșie
mă-nvăluî constelație de rouă
o mare — Maica mea asemeni mie

captivă între țărături nu vei fi
cu patimă primară pe-amîndouă
ne bîntuie beția de-a trăi

OCTAVIA ROȘULESCU

DE DOR

Dor hai-hui s-a și pornit
Colo, către asfințit
Și s-a dus așa,

hai hui

Pe la Vama Surdului.
Și pe undeva, pieptis
A furat-o, pe furis — clipa cîntului,
vicleană

Pentru o zare năzdrăvană.
Și s-a dus... și s-a tot dus...
Cînd în jos și cînd în sus

Blestemînd în viers cu jale,
Zdrăngănînd de ger pafiale.
Și-a ajuns în prag de zi.
Ghiuj cu plete colilii
Ud de vise, ars de stele
Chiar în pragul casei mele.

LUCIAN NEGRUȚIU

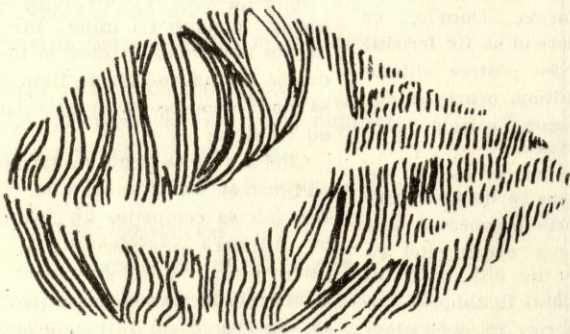
CAPCANA

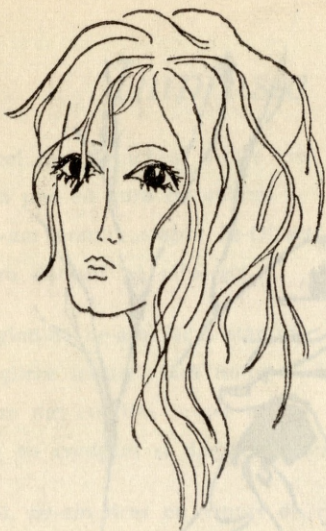
Apucînd de un capăt
urmele lăsate pe diafanul nisip.
și însoțit doar de palida-mi umbră.
am început să colînd
căutînd pe cel ce-mi distruse
cetățile din nisip...

Și te-am găsit pe tine
în pajiștea crudelor simfonii
despicînd cu privirea azurii
și făcînd totul să tremure
la adierea pasului tău.

Ce nebun oare n-ar fi-ncercat
să zmulgă vrăjitoareasca-ți privire?
și-apoi departe, departe să fuăă?
Aș fi vrut să le fac pe amîndouă
dar nu mai putusem
căci arcul lui Eros
aruncase asupra-mi săgeata...

PAVEL PUREA

O felicitare

E duminică după amiaza. Am deschis televizorul, e un meci de fotbal. Priveam ecranul și gândul mi-a zburat departe, la o altă lume, lumea în care trăiești, lumea care te vede și te poate atinge spre a se convinge că ești. L-am închis și m-am dus în camera mea. Rizi? Să-l spunem atunci cămăruță. Afară e urât, plouă și e vânt, e toamnă. Pe fondul roșu al zidului crengile verzi ale cireșului în care te-ai ascuns odată, încep să se golească. M-am gândit la tine... să-ți scriu.

Azi am primit o scrisoare de la Bill.

Am primit o veste de la mare. Ți s-a găsit obiectul acela uriaș, roata de la bicicletă pe care tu îl numeai cercel. Om foarte cumsecade chelnerul, nici nu mă așteptam. A păstrat cartea de vizită pe care i-am lăsat-o ca să ne anunțe dacă îl va găsi din întâmplare. Chiar azi mă voi duce la poștă să-ți trimit.

Cîntec ei

Te-am văzut prima oară în vis
luncind printre flori pe-o cîmpie.
Te-am zărit apoi într-un parc
într-o seară, scormoneai jărătecul
cerului, strîns în privirile tale.
Cînd din nou te-am văzut
era dimineață și stropii de rouă
jucau încă în ochi-ți ca două castane.
... Dar nici cînd mai frumoasă n-ai fost
ca acum, cînd pătimașă aluneci
în brațele mele, nebuno!...

PAVEL PUREA

Bill e băiatul acela blond pe care l-am cunoscut pe plajă chiar a doua zi după povestea de la restaurant. Poate îți mai amintești mi-ai spus că îl găsești foarte enervant.

Acum cîteva zile am terminat dezvoltatul filmului. Cîteva scene sînt foarte reușite. În una spargi cu pieptul un val alb, căzînd în față. În alta, a ieșit teribil, urci scările spre vîrfurile terasei, cînd pe neașteptate un vînt puternic îți fură pălăria și-ți răvășește părul. Ai un gest fantastic cu mîna, de parcă ai da pălăria în schimbul vîrfului treptelor.

Cînd ți-a venit indispoziția aceea și nu ai mai ieșit, eu m-am întîlnit întîmplător cu Bill. Am fost seara împreună, el era liber și am sporovăit la un bar, unde i-am dat și adresa mea. Nu îmi spusese cînd pleacă, însă mi se păruse că-l văd în grupul de călători care se îndreptau spre avionul cu care ai plecat și tu. Avusesem dreptate. În scrisoarea pe care am primit-o de la el, îmi spune că ați fost în același compartiment.

Știi, eu ți-am mai făcut cîteva scene, în secret. Într-una, scurtă, tu dormi pe plajă, mi se pare în dimineața de la... uite că nu reușesc să-mi aduc aminte, poate reușești tu, barul acela în care s-a întîmplat scurtcircuitul de am rămas aproape un sfert de oră în întuneric, tu te-ai speriat tare, și ce-a urmat știm numai noi...

Bill îmi scrie că te-a recunoscut cînd vă reîntorceați acasă și că prima impresie pe care i-ai făcut-o pe plajă i s-a adevărit și în avion. Nu știu ce-mi venise atunci cînd am fost singur cu el de i-am spus că ești doar o cunoștință întîmplătoare, oarecare. El încercase să ridi puțin de mine, că așa fi fost indispus fiindcă îmi lipsește cineva cu părul negru și lung, iar eu, foarte mîndru, n-am vrut să recunosc. Acum mi-a scris că te-a „abordat” în avion și ai fost foarte rege, nu prea ai vrut să stai de vorbă cu el.

În scena aceea. — la început ești luată „de sus”, — dormi urmează cîteva scene neclare: am fugit, tu te trezești, te freci cu mîinile la ochi, te întinzi și caști lung, apoi te ridici în picioare, te uiți în jur, poate mă căutai cu privire, eu eram însă bine ascuns, cu aparatul în mîna, apoi cu o expresie ciudată pe față, nu mi-am putut-o explica, îți iei lucrurile și te îndrepti spre hotel, ieșind din cadrul meu. Eu rămăsesem cu gîndul la fața ta, pentru cîteva secunde complet necunoscută. De fapt nu-mi dau seama de ce mi-a revenit în minte gîndul acela. Zilele și serile care au urmat mi s-au șters de tot, și visul concret pe care îl trăiam nu mă lăsase să-mi mai pun întrebări. Te-am dus la aeroport și mi-ai spus că îmi vei scrie. Am primit o vedere de la tine, eu ți-am spus că te voi aștepta, tu mi-ai spus că te vei întoarce, și mă țineai de mîna...

Dar, îmi scrie Bill, el se înșelase. Cînd ați ajuns, l-ai întrebata dacă mă cunoaște. Cînd ți-a răspuns că da, i-ai cerut adresa mea. Destul de curios, eu ți-o dădusem într-un plic înainte de a pleca spre avion. El ți-a dat-o pe cartea sa de vizită. În ziua următoare a primit un telefon de la tine, îi mulțumeai pentru gest. Te-a invitat la un restaurant la un fel de bar deschis pînă dimineața. Între timp ați aflat ce om minunat zace în fiecare din voi, te-a chemat la el acasă și vreo două zile nu s-a mai dus la slujbă. Acum îmi mulțumește pentru faptul că oarecum prin intermediul meu a reușit să te cunoască și îmi spune că dacă vreau pot să-l felicit. Va face foarte curînd pasul cel mare. Mi-a mai spus că tu mă apreciezi foarte mult, mulțumesc, și că poate veți veni împreună la vară să mă vizitați.

Eu, acum, de fapt, ca să spun așa, n-am vrut să te anunț decît că ți s-a găsit obiectul acela uriaș, pe care te obișnuiai să-l porți, și că îl vei primi în curînd, împreună cu... sincerele felicitări...

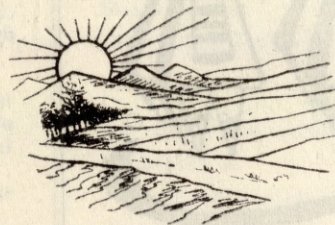
ALEXANDRU LIVRESCU

Cuvîntul

Răsbătător prin senzuri
de sine stătător,
ori e substanță pură
ori e produs finit
Corpuscul e și undă,
plus-minus infinit.

ENEA GHIURITA

aprilie 1970

Baladă

Acolo se aud holdele înspumate
Și noaptea le-ngină plopii flămânzi,
Ochii pietrelor se deschid colțuroși
Așteptînd împlinirea cu flăcări fluide.

Curge nisipul mustind de soare
Și carbonizează trupuri străvezii,
Mor brațe în imensul înghețat,
Se topesc stelele între buzele scoicilor.

Plîng clopotele de aramă
Și bate toaca în schitul albastru,
Trezește chipul vapoarelor solemne
Mor furtunile din strigătul pescărușilor...

Acolo culegi holdele înspumate
Și te-aprinzi și te stingi în ritmul farului.
Balada mării, portul nălucilor.

VASILE MARIANA.
anul I, Med. Gen.

Muntence dansînd

subțiri și drepte torțe către cer
cum glesnele se-mbină-n straniu rit

de umbre pe gorganul unui scit
abia-i un licăr jocul lor stingher
în fote strîmte coapsele apar
ca amfore sub peplum tănuite
de virtuose buze dăltuite
în care vinuri spumegă amar

în armonii și ritmuri ancestrale
planete dulci rotîndu-se innumeri
în salba unor vesele vestale

spre care inițiați se-nchină dornici
doar capetele mîndre stau pe umeri
trofee vii pe scuturi de Războinici.

OCTAVIA ROȘULESCU

Impresie

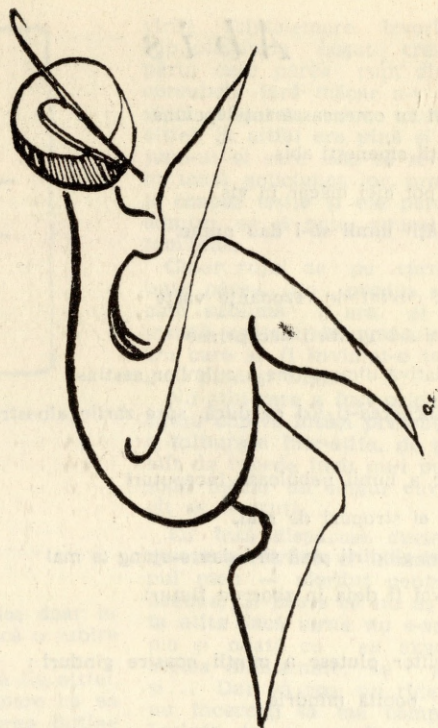
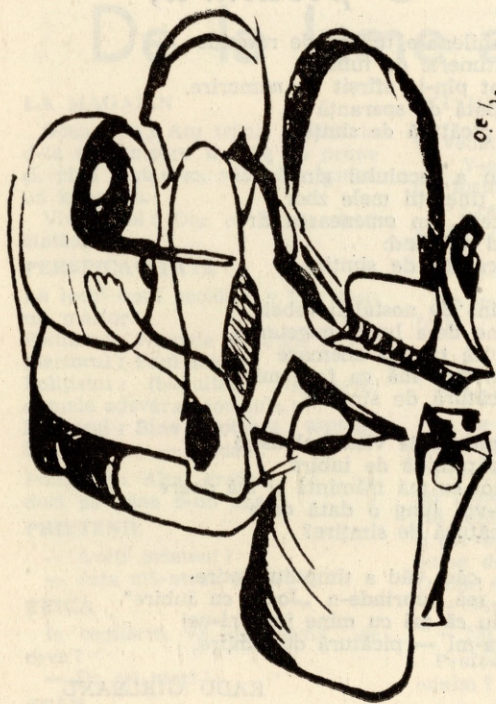
Pe cel mai deșucheat dintre eroi
L-am uns cu aură de ghimpi
Și l-am numit „stăpîn pe-Olimp“,
Și-am dăntuit pe clipe-goi.

Pe gînduri ne-am făcut stăpîni
Stinghere umbre, fără nume
Și-am dat cu tifla înspre lume
Căci ne credeam și drepti și buni.

Apoi, ne-am dres cu vinuri de restrîște
Și-am sărutat, pe rînd, cite-o femeie
Și-n zaruri, ne-am bătut pentru-o idee,
... că eram plini de har, în porumbiște.

Cînd ne-am trezit — bărbați cu piept pârós —
In ziua cîntătoare și cuminte,
Ne-am bucurat de-aducerile-aminte
Dar am plecat, cu capetele-n jos:
Căci cel mai deșucheat dintre eroi
Fugise azi noapte, singur, dintre noi.

P. CERNAT

Mai dați-mi o pereche de aripi

Era noapte în mine
Și-mi era teamă.
Mi-am pus atunci urechea
Pe sufletul gîndului
Și-am auzit zvonuri trainice de cochilii albastre.

Mi-am pus urechea
Pe gîndul sufletului
Și-și cîntau în el vînturile
Tăcerile risipite printre stele

Mă durea depărtarea de aștri
Și adîncimea mării.
Și-am strigat:
„Mai dați-mi o pereche de aripi“

La strigătul singurătății mele
Ai apărut —
— Fulg de lumină
Albastru și pur
Ca aripile strălucind pe văi de întineric
Și cu condorii albaștrii ai visului.

BOGDAN EUGENIA

Abis

Străbat cu omenească înțelepciune
A minții omenești abis,
Și nu pot aici măcar în vis
Finalității lumii să-i dau nume.

Infinit, cuvânt de rezonanțe vaste
Tu, limită-a gândirii necuprinse
Tu, relativă dimensiune a culmilor nestinse
Ingenuncherea-ți azi ne ducă, spre zăriile albastre !

Privesc a lumii nebuloase începuturi
Cu-ale ei stropuri de real,
Dar rost gândirii pînă să-i dau s-ajung la mal
Topit voi fi deja în zbor de fluturi.

Spre viitor plutesc a minții noastre gânduri :
Umană, nobilă mîndrie
De ce în clipa albă tocmăi mie
Imi răsădești acum întii muguri ?

RADU GIRLEANU

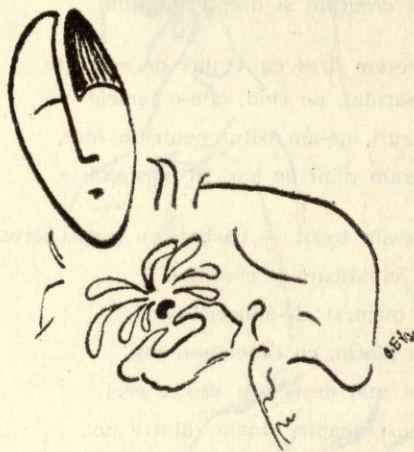
An. II G

Joc pitic

Prăjitura do-re-mi
e pentru adormit copii
Prăjitura sol-fa-mi-re-i
Pentru nuni și pentru mire,
Prăjitura mi-re-do
Pentru taurul Toyó.
Prăjitura do-diez
Pentru cei cu pince-nez.
Prăjitura sol-do-fa
Schimbă însă, chestia.
Și uite-așa : do-sol-fa-mi
Poezia se sfîrși.

PAUL NEGULESCU

O picătură,

Din milenare umbre de răscoale
Și întuneric de iubire,
Aștept pîn-la sfîrșit de nemurire,
C-o pată de speranță
— o picătură de simțire.

Dărim a secolului gînd
Cu-a tinereții mele zbor
Și-aștept din omeneasca fire
Timid și blînd:
O picătură de simțire.

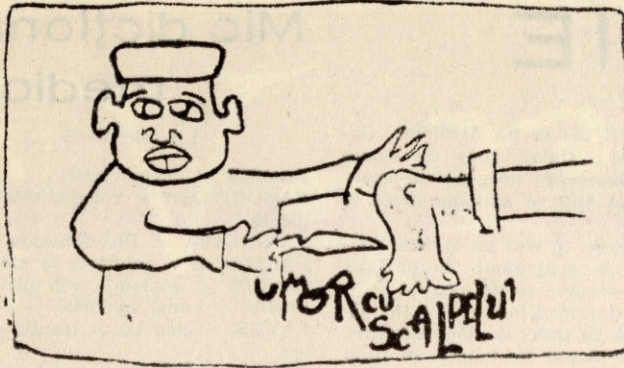
Cuprins de nostalgii rebele
Străine de-a lumii cugetare
Visez la tainica chemare
Ce fericirii mă va face mire:
O picătură de simțire.

Din piatră de visare-albastră
Din cărămidă de iubire
Din tot ce mă frămîntă și mă doare
Sorbi-voi lung o dată oare
O picătură de simțire?

O da, căci văd a timpului rotire.
Cum mă cuprinde-n „Jocul cu iubire“
Și știu că azi cu mine implini-vei
Visata-mi — picătură de simțire.

RADU GIRLEANU,

an II, M.G.

„Am cap dar parcă nu-l mai am”

Ieșisem ca de obicei să admir apusul acela de soare tomnatec, nebănuind nimic din tot ceea ce avea să urmeze. Și nu făcusem decât puțini pași pe aleea binecunoscută, când în fața ochilor mei a apărut în toată splendoarea: Ea! Ea pe care n-o văzusem niciodată dar pe care o visasem și o așteptam de luni de zile.

Stătea pe o bancă fumînd cu cea mai desăvîrșită eleganță, nebănuind nici pe departe că la numai cîteva metri de ea stăteam

eu, omul în care reușise doar în cîteva secunde să inducă o iubire nebună și pătimașă...

Și cum ar fi putut să fie altfel, cînd o ființă fermecătoare ca ea ți-e dat să vezi de prea puține ori în viață, dacă nu niciodată.

Departă gîndul de a încerca prin simple cuvinte să schitez nobila-i făptură. De altfel ar fi și imposibil. Imposibil pentru că la ea totul era trecut dincolo de original, dincolo de perfecțiune: zimbetul de femeie-panteră, pri-

virile scinteiitoare izvorite de sub pleoapele bogat creionate, părul care părea rupt dintr-un curcubeu, fără măcar a-i putea ghici culoarea, totul, totul era altfel. Și altfel era pînă și mine-jupe-ul ei care lăsa să se vadă în toată goliciunea lor, bronzatele coapse ieșite și ele parcă să admire, ca și mine apusul acela tomnatec...

Chiar rujul de pe cărnoasele buze părea un produs sublim, cum sublimă îi era și uriașa traistă agățată de umăr, și pentru care ar fi invidiat-o (sînt sigur) pînă și Diana.

Nu știu care a fost pricina, dacă nu cumva însăși prezența mea o tulburase într-atîta, de plecase aît de repede încît nu-i putusem șopti măcar un singur cuvînt. Și cît aș fi vrut...

Ea însă dispăruse ducînd în poșeta privirilor ei albastre capul meu — pierdut pentru totdeauna. Și poate că nu aș regreta atîta dacă iarna nu s-ar apropia și odată cu ea examenele acelea blestamate. Se apropie și... Dar vă rog, nu rideți, nici nu încercați să mă compătimiți înainte de a vă fi-ți controlat propriile voastre capete. Nu de alta dar nu cumva să le fi pierdut și voi pe undeva, în fumul gros al vreunui local nocturn, în zgomotul vreunui stadion sau mai știu eu pe unde...

P. P. ONCA

De la lume adunate

LA MAGAZIN

Gospodina: Am trimis copilul la d-ta să cumpere trei kg de prune și, cînd cîntăresc, văd că-i numai un kilogram.

Vinzătorul: Dar pe copil l-ați cîntărit?

PERSPICACITATE

Ea locul unui accident a fost găsit un martor.

Polițistul: Numele dumitale?

Martorul: Paul Lee.

Polițistul: (bănuitor): Spune-mi numele adevărat domnule!

Martorul: Bine! Notează: William Shakespeare — student.

Polițistul: Aha, credeai că mă duci pe mine c-un „Lee”.

PRIETENIE

— Aveți prieteni?

— Asta mă-ntreb și eu!

FRICA

În copilărie, vă era teamă de ceva?

— De cei mari!

SFAT

Nu vă construiți case cu etaj. Riscați să vedeți stelele!

INTERVIU

O vedetă de cinema e întrebată:

— V-ați mai căsătorit încă odată cu foștii d-voastră soți?

— Cred că da. Dar nu în aceeași ordine — răspunde vedeta.

VANITATE

Un șoarece se lauda unui confrate.

— Am reușit să dresiez un savant, laureat al Premiului Nobel!

?????

— De fiecare dată cînd apăs pe un buton, îl fac să-mi dea brînză!

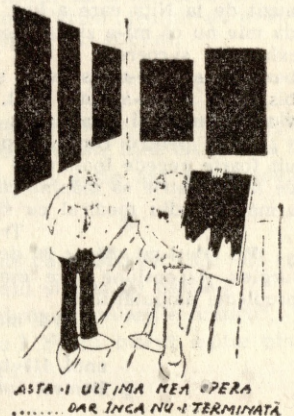
Plimbîndu-se într-o seară pe cheiul Senei, Dumas zărește un individ rezemat de parapetul unui pod și privind îndurerat apa. Apropîindu-se de el, dornic să-l consoleze Dumas îl întrebă:

— Sunteți disperat domnule?

— Nu, sînt frizer...

Profesorul: John, ce este un sinonim?

John: Este cuvîntul pe care îl întrebuințați dv. cînd nu-l puteți pronunța pe cel care trebuie.

MICA PUBLICITATE

Pierdut tetiță, mică, blondă. Găsit mamei recompensă

Găsit ceas aur. 24 carate, 25 rubine. Păgubașului recompensă. Strada Visului nr. 5.

Dau meditații limba franceză, fără profesor.

Pierdut simțul umorului.

L. NEGRUȚIU

PETIȚIE

Tovarășe Decan,

Subsemnatul R. Petentu student an III bis secția Medicină Generală solicit eliberarea unei burse speciale ținând cont de starea mea depresivă în care mă aflu în aceste momente de grea încercare după cum vă puteți imagina și dv. care mă știți că sînt om vechi în Institutul ăsta.

Menționez în favoarea argumentelor mele că sînt un student conștiincios și că întotdeauna am fost primul, la programul cultural de televizor de la clubul nostru — izvor de succese profesionale.

Aduc la cunoștința dumneavoastră cum că fiind persecutat de cînd eram mic din cauză că mîncam supă cu dulceața mătușei care cînd venea la noi mă lua în poală și mă săruta pe frunte, în timp ce eu eram în cămară, și-mi spunea că o să ajung mare doctor și că „ăla de matematică“ e un nesuferit ereditar fiindcă și pe bunicul meu l-a persecutat cînd era elev bunicul său în războiul prim mondial, cînd a rămas surd de ureche la insistențele lui de a mai fi ascultat măcar odată pentru a promova clasa

Trebuie să vă spun că ce mult am iubit și iubesc eu Medicina de atunci cînd am vrut să dau la Construcții, că mi-a zis tata că să nu dau și să viu la Medicină că eu de-atuncea mi-am găsit vocația, deși la Construcții îl aveam pe unchiu' meu care a lucrat doi ani la Medicină Veterinară, și deci am simțit vocația, că a spus tata că aici mă pică ceva, nu ca Construcții unde n-am vocație și pică doar cu cărămizi.

Deci, tovarășe decan, suferind acum de astenie nervoasă și fiind debil de felul meu anatomic, vă rog a-mi acorda o bursă din alea speciale, că m-am gîndit că vine iarna și că ziua e mai scurtă și eu vreau s-o fac ceva mai lungă că d-ăia sînt student la Medicină și nu m-am dus la Teologie, că mi-a zis Gică vărul meu de-al doilea, că măică-sa e moartă, după el de cînd i-a spus că vrea să meargă la Ploiești, să facă treabă la sondă, că acolo se-nvață meseria de dulgher, nu la Brăila, unde mai am un văr care, știți, e de pe lângă D-voastră din... mă rog, nu vreau să influențez dar v-o spun așa, într-o doară, că mă știți bînt conștiincios și discret și am niște struguri în grădină, o frumusețe botanică, ce mai!

În consecință considerînd că mi s-a făcut o mare nedreptate cînd mi-a spus tovarășul la Ré că sînt „în afară“ cînd eu eram de patru ore înăuntru și mă durea maselele și la lingurică, că sînt emotiv și de la Salonta am venit special să dau examenul cu tovarășul, că am auzit de la Niță care a luat cu zece că-i pomană — că lui i-a dat, da mie nu că mi-a zis ce v-am spus oleacă mai înainte în stilul meu exhaustiv și coerent, că mă știți acum de cinci ani, că eu fac cu bază, că așa ne-ați spus la ședința inaugurală în anul I, nu în ăla bis că cu ăla n-am mai fost, că Medicina se face cu bază și d-ăia eu v-am ascultat și m-ați adus la sapă de lemn.

Drept pentru care vă rog să mi faceți dreptate, că eu învăț dar uit foarte repede înainte cu o zi de examen, că mi-a spus profesorul de la psihiatrie să mînînc cartea dar eu am încercat și mi-au dat pe urmă concediu medical cu spălături gastrice.

Trăiască lumina în lume!

P.S. Dați-mi măcar 30 de lei să mi cumpăr manualul ăla de chirurgie: „Ascensiune spre eșafod“ c-ani auzit că tratează pe larg problema amputațiilor.

Vă mulțumesc anticipat

R. Petentu

anul III bis Medicină generală

Pentru conformitate: L. N.

Quasifabula

— Mă simt fericit în oul lumii mele

— spuse un pui de găină,
— în timp ce cloșca vecină
Visa, cu plîscu-ntîns spre stele.

— Ași, da de unde!

Se rățoi cel cu ciocul gros

— Cuvintele sînt de prisos:

mersul încet, tiptil-legănat

L-a făcut pe vărul-Rățoi, Împărat.
La care, motanul conchise:

— În lumea asta „plină de vise“

— Între un pui de o zi

S-un rățoi...

Cine are mai multă dreptate, din doi?

LUCIAN NEGRUȚIU

Mic dicționar medical

Literele F—G

FACIES = uneori toval
FAGOCITOZA = colegialitate medicală.
FARINGITA = Hai Rapiduu!
FARMACIE = cofetărie în alb!
FASCIE = anatomie sub piele
FAȘĂ = haină nedorită
FAVUS = cînd părul insultă min-tea
FEBRA = Îmi dă reexaminare?
FEEDBACK = De la Caiafa la Ana
FERMENT = unul care dă din coate
FIBRINA = fantoma defunctului
FIBRINOGEN.
FIBROM = mai bine lipsă!
FORCEPS = „Și ce cap frumos răsare“!
GALOP = cînd inima o ia la fugă
GALVANOPUNCTURA = mai dă-i un volt!
GAMET = „Mirabela sămîntă“
GAMOMANIE = Se apropie repartițiile —
GANGLION = taifas neuronal
GANGRENA = moarte pe loc
GASTRITA = stomac îngimfat!
GASTRULA = putea fi Mitică!
GENA = în căutarea adevărului
GERONTOLOGIE = visul unei nopți de vară!

LUCIAN NEGRUȚIU

— VAI, DRAGĂ NICI N-AM
OBSERVAT CĂ PORȚI MASCĂ

... Eu cred că comisatul
însuși e criminalul.

Varia*

Inepuizabilul Jean Cocteau

O surpriză deosebită e oferită amatorilor de artă de Galerile Albert Haas din Vaduz. Este vorba de o expoziție cuprinzând lucrări inedite ale marelui om de artă francezul Jean Cocteau, mort în urmă cu șapte ani. Cum au reușit proprietarii galeriei să adune aceste rarități rămîne o enigmă. Întreaga colecție va lua în curînd startul într-un mare turneu în jurul lumii și fiecare care a văzut-o rămîne convins că ea va fascina, va emoționa, va entuziasma iubitorii de artă de pe întregul glob.

Sînt expuse picturi, pe care nu le poți uita niciodată, reprezentînd acea multilateralitate sintetică de expresie atît de caracteristice mîinii de vrăjitor a lui Cocteau. Portretul poetei Colette după ultimele retușuri avînd fața machiată cu pudra alb-gri, dă impresia unei trăiri aproape inimaginabile. Colecția mai conține o fotografie inedită a marelui dispărut și alături fotografia unui bărbat în aceeași postură. Pînă acum nimeni nu știa de existența: Edouard Dermit fiul lui Jean Cocteau. Iată cite surprize, cit inedit oferă viața genialului artist, care prin fecunda sa activitate de romancier, pictor, cineast și coreograf a îmbogățit patrimoniul culturii universale.

Despre lupte

Știați că „Pehlivan“, cuvîntul folosit deseori și la noi este de origine turcă și desemnează pe participanții la șa zisele „lupte turcești“. Ele au mai multe trăsături caracteristice care le deosebesc de toate celelalte stiluri de luptă. Istoria acestor lupte își au origine în anul 1360, cînd la Edium 40 de luptători s-au luptat pe viață și pe moarte lingă un izvor. Acest loc memorial numit Kirk-pînă (Izvorul celor patruzeci), este și astăzi teatrul acerbelor lupte pentru desemnarea celui mai bun luptător al anului.

Iată cîteva din caracteristicile acestor lupte: în răpăitul tobelor luptătorii aduc un omagiu „patronului“ lor Hamza Paliluan. Apoi fiecare atinge pămîntul cu mina și lupta poate începe. Atleții care poartă doar pantaloni de piele cam pînă la genunchi, sînt complect unși cu fibre subțiri de ulei. Sînt permise toate prizele. În total cam 365 inclusiv cea sub centură, ceea ce deosebește net aceste lupte de cele grecești. Numai loviturile cu piciorul și pumnul sînt strict interzise. Telul luptei este dezzechilibrarea adversarului și trîntirea lui cu umerii la pămînt (echivalînd cu poziția de „tuș“). Cel învins este eliminat pe cînd învingătorul continuă lupta. Astfel prin eliminări directe se stabilește învingătorul absolut după trei zile de lupte ce se desfășoară de la răsăritul și onorat cel puțin atît cit marile vedete ale fotbalului, este trimis la diferite întreceri de lupte.

De altfel pentru un adevărat turc nu există o laudă mai plăcută decît aceea de „puternic ca un pehlivan“.

Marele dermatolog Khan demonstra studenților o leziune luetică primară la un pacient. Întrebîndu-l ce meserie are acesta îi răspunde: June prim la un teatru de provincie. „Ei, de data asta n-a fost chiar „prim“ constată mucalit profesorul.

Rîsul o cel mai bun medicament

Într-un magazin vinzătorul spune clienței: „Să știți că nu puteți cumpăra nimic cu această bancnotă fiindcă e falsă“.

„Dar nici nu vreau să cumpăr, vreau doar s-o schimb“.

★

Cînd mergi la un medic, uită-te mai întîi în ochii lui, apoi la mișcările lui și apoi la instrumentele lui.

★

Englezii sînt deținătorii recordului mondial în privința pariurilor. În urma statisticilor s-a stabilit că suma totală a pariurilor încheiate în ultimul an în Anglia s-a ridicat la 5 miliarde de lire sterline. Partea „leului“ au avut-o cursele de cai și ciini.

★

Doouă studente: „Logodna kolegei noastre este încă tot secretă?“

„Da, cel puțin așa spune toată lumea“.

★

Ionel către Mircea: „Ce faci așa de unul singur pe bancă?“

„Admir frumusețile naturii“.

„Da? Și au trecut multe pînă acum?“

★

O stea de cinema de la începuturile filmului nou avea obiceiul să-și atribuie o vîrstă foarte tînră în ciuda faptului că avea deja o fiică pe băncile facultății. La o recepție cînd mama întrebă fiind dădu iarăși una din acele cifre incredibile fiica ei în șoaptă alarmată: „Vai dar trebuie să-ți stabilești data nașterii cu cel puțin 9 luni înainte alei mele“.

CARUSEL

Microscopae electronice tot mai precise

Pentru prima oară s-a reușit cu un microscop electronic la o mărire de $420\,000\times$ obținerea unei rezoluții (diferențierea a două puncte) sub un Angstrom. Această performanță a fost realizată de cercetătorii japonezi Keiji Yade și Tadatosi Hibi de la secția măsurători științifice ale Universității Tohoku. Pe o imagine realizată cu ajutorul unui fascicol electronic intensiv punctiform provenind de la un electrod de Thorium-Wolfram se pot distinge foarte bine reflexele parabolice ale unui cristal de nichel separate de 0,88 Angstrom.

O nouă metodă de conservare a alimentelor

Se pare că metoda de deshidratare prin pelicula aplicată va găsi o largă utilizare în cadrul industriei alimentare. Astfel, fructe, carne, pește sau alte produse similare sînt acoperite cu o membrană semipermeabilă, comestibilă (de ex. celuloza, pectina, amidon) și sînt apoi scufundate cîteva zile într-o soluție concentrată de glucoză. Astfel se realizează deshidratarea prin difuziune, după aproximativ 70 de ore de tratare alimentele putînd fi conservate timp îndelungat. Avantajul incontestabil al acestei metode constă în protejarea garantată a țesăturilor ele nefiind supuse căldurii înghețului sau altor preparate ce acționează și destructiv.

Surzii — buni conducători auto

O recentă cercetare a diferitelor unități polițienești pentru circulație a avut rezultate surprinzătoare: persoanele lipsite de simțul auzului sînt conducători auto foarte siguri. Din cei peste 3000 de surzi testați doar 0,14% au fost implicați în diverse accidente. Din punct de vedere medical aceasta nu constituie însă o surpriză deoarece se știe că acești oameni își dezvoltă un fel de „al șaptelea simț” prin observare foarte rapidă și atentă ceea ce le permite să reacționeze fulgător.

Viitorul cauciucurilor de automobil

În general actualele cauciucuri de automobil au o „viață medie” de 20 000—50 000 km înainte că profilele să nu mai asigure securitatea circulației. În ultimii ani cercetările nu s-au ocupat însă de acest aspect, ci mai mult de ameliorarea stabilității vehicolului și creșterea confortului de călătorie.

Se pare însă că vom asista, în viitorul apropiat la o adevărată revoluție în acest domeniu. Se întrevide astfel crearea unui cauciuc garantat antipana, astfel încît roțile de rezervă își vor pierde utilitatea. Totodată durata de întreținere a unui cauciuc se pare că va atinge cifra de 150 000 km ceea ce înseamnă practic „viața automobilului” cu două seturi de anvelope — de iarnă și de vară.

Atac prin automutilare

Dintre metodele obișnuite de apărare din regnul animal, două par a fi total incompatibile: atacul și fuga. Dar după recente studii ale savanților M. H. Robinson, L. G. Abele și Barbara

Robinson, ar exista două specii de crabi care ar putea realiza acest tur de forță imbinînd aceste două metode în avantajul lor. Manevra e deosebit de interesantă: inamicul este atacat cu foarfecele pe care crabul le înfinge în el și pe care apoi le dezinserează activ, practic un fel de automutilare. Primele reacții de durere ale adversarului sînt folosite de crab pentru a se îndepărta cît mai eficient.

Cele două specii de crabi *Potamocarcinus richmondi* și *Gecarcinus quadratus*, trăiesc în Marea Caraibilor și sînt singurele dintre multele specii de crabi care au acest comportament atît de neobișnuit.

CO₂ împotriva lipsei de oxigen

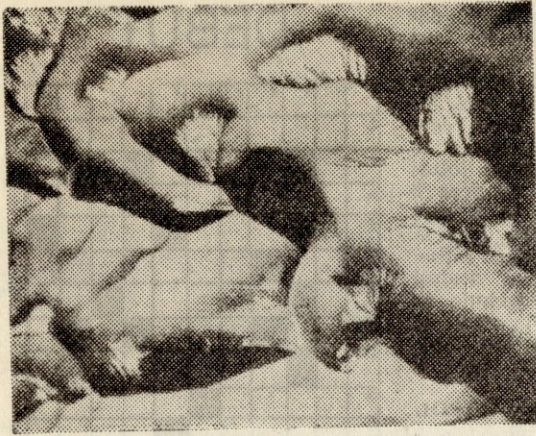
Oamenii de știință sovietici au întreprins o serie de experiențe în urma cărora au stabilit că efectele negative ale lipsei de oxigen asupra stării generale și a capacității umane, pot fi parțial ameliorate printr-o creștere a cantității de dioxid de carbon din aer.

Șase voluntari au fost introduși în camere ermetice în care aerul avea o presiune parțială de O₂ de 75—85 mmHg la o presiune totală de 760 mmHg (situație corespunzătoare unei altitudini de 4 600—5 000 m). După scurt timp 5 pacienți au prezentat simptomele tipice ale răului de altitudine. Prin creșterea cantității de CO₂ au dispărut rapid dispneea, grețurile și inapetența, iar tensiunea arterială, pulsul, și capacitatea intelectuală erau doar puțin afectate. Mai mult decît atît, o atmosferă de 100 mmHg O₂ și 20 mmHg CO₂ ar avea efect stimulator asupra activității intelectuale. Aceste concluzii își vor găsi o importantă aplicare în cadrul zborurilor spațiale în vederea reglementării condițiilor de viață și activitate a cosmonauților.

Mentalitatea de turist

Foarte mulți colecționari din întreaga lume își doresc cu ardoare o piesă antică cît de mică. Deoarece prețul unor obiecte mai mari — vase, figurine — nu este prea des accesibil, mulți se declară satisfăcuți chiar cu o pietricică. De aceea vestitul Acropole cît și alte vechi monumente arheologice sînt păzite cu strășnicie împotriva lăcomiei turiștilor.

Și cu toate acestea nu rareori aceștia reușesc să înșele vigilența paznicilor. Recent a sosit la Oficiul Turistic Central din Atena un mic pachet conținînd o bucată de marmoră. Expeditorul, cetățean canadian a adăugat următorul comentariu: „Datorită faptei pe care am comis-o nu-mi mai pot găsi liniștea. Am luat această bucată de marmoră de pe Acropole cu ocazia ultimei mele vizite în Grecia. Doream această amintire din tot sufletul. Dar o dată ajuns acasă, văzînd piesa în fiecare zi, mi-am dat seama de greșeala pe care am comis-o. Căci dacă fiecare turist ar proceda ca mine, ce ar mai rămîne în curînd din minunatele vestigii ale vechii culturii umane. De aceea am hotărît să vă înapoiez piesa, sperînd totodată că nici unui turist nu-i va mai veni această idee.

Aceste forme bizare nu sînt altceva decît imagini aeriene ale unor munți măcinați de secolele ce s-au scurs. În stînga o imagine din munții Fremont din statul UTAH — S.U.A.. În dreapta un masiv de lavă pe care s-au constituit mini-ghețari, în munții Arizona — S.U.A.

Decibelii bunului simț

„Dacă ești bunică și ai nepot de 4 ani, ia-l de mină și du-l la concert. Altfel, mai târziu, nu mai puțin târziu, nepotul tău va fi un surd ca toți ceilalți“.

Desigur fraza de mai sus e mîzgălită ușor cu pana exagerării, ca de altfel mai toate vorbele ce se vor aforisme.

Dar pe undeva, respiră și puțin adevăr.

Adevăratul „auz muzical“ se pare că s-ar forma la vîrsta unei copilării relativ timpurii. Explicațiile, argumentele pro și contra fac și azi deliciul unor somități medicale, a unor psihiatrii și al celor mai serioși și în fine a marilor vînători de contradicții — reporterii ai unor „Jurnale cu de toate“.

O personalitate din lumea O.R.L.-istică, dr. Andres Köfl — lansa nu de mult un adevăr oarecum publicitar: „Spune-mi configurația conductului tău auditiv și-ți spun dacă este muzical“.

Concluzia acestor cercetări — dacă ar fi s-o adaptăm fără rezerve a fost următoarea: un conduct auditiv rectiliniu, care se propagă fără nici o deviere spre timpan — ar fi cheia auzului neobișnuit pe care-l posedă toți compozitorii, cîntăreții sau muzicienii, consultați.

Așa ar fi dacă doctorul Köfl — al cărui pacient a fost printr-alții și Herbert von Karajan — n-ar veni cu o precizare: „În ultima instanță, muzicalitatea depinde și de „ALȚI FACTORI“. Care sînt aceștia — doctorul Köfl îi ține secret.

Desigur, citind aceste rînduri, unii oameni, de-acum „transcendenți“ vor exploda de indignare și vor întoarce cu dispreț pagina.

Dar ce să-i faci? Așa sîntem

noi aștia, nepricepuții într-ale muzicii.

Și nu e necesar să fi un mare cunoscător pentru a aprecia dacă cutare piesă de muzică ușoară — acum am liniștit o parte din cei cu condei muzical! — e reușită sau nu.

Verdictul îl dă în ultimă instanță publicul, acest ascultător multiurechiat care suportă deseori — cu stoicismul unui timpan întins pînă la plesnire — violențe sonore de o putere decibelică ce ar răpune o priveghetoare în cîteva clipe, sau ar pune-o pe fugă ceea ce e, să fim direcți, mult mai sănătos!

Aș dori să discutăm azi despre un fenomen apărut la noi de vreo 2 anișori, și care medical vorbind, se pare că e deosebit de contagios.

Mi s-a întîmplat adesea ca într-o sîmbătă seara să „mergem la un dans“, că de, nu-i toată ziua seminar!

Ei, să pășim și noi într-un astfel de sanctuar al ghitarelor electrice, în mijlocul unei splendide involburări de gemete de zece de wați, situate pe un fond audio-vizual: „a la maxi, a la mini, a la midi!“

„Tineretului nostru îi place muzica“ — îi spun unuia din organizatori:

— Dar de ce așa tare?

— Tare? — omul meu de-a dreptul uluit. — Păi de unde-mi vii nene? Păi încă nu și-au dat drumul!“

— Just. De unde vin? Veneam ca tot omul de acasă; veneam să mă relaxez după orele de muncă din timpul săptămîinii.

Și pur și simplu mă trezeam într-un infern sonor dezlănțut, amplificat de microfoane pînă la refuzul urechilor. Îmi simțeam

timpanele violentate strident de „culmi sonore“ ascuțite, care mă răscoleau, îmi întorceau echilibrul pe dos. Și-am simțit cum brațele mi s-au desprins de trup, cum piciorul stîng mi-a luat-o razna, cum bazinul a început să mi se răsucescă nefiresc.

Și-am ținut-o așa mai bine de 10 minute. Cînd „s-a dat pauză“, eram lac de sudoare, pulsul îmi simțeam undeva, dincolo de tahicardie, iar psihicul, psihicul meu de individ cuminte, de individ venit să se relaxeze se schimbase. Mă simțeam tare, tare de tot. Rîdeam și vorbeam cît mai puternic. Și am ieșit.

Afară era o noapte răcoasă de octombrie, punctată ici colo de licăriri palide ale neonului. Am pornit-o încet, încet ca după un coșmar chinuitor, ca după o febră mare. În urmă, ghitarele și tobele chemau din nou la dans.

Și m-am gîndit atunci că muzica nu se măsoară numai prin frecvențele unor tehnici riguroase, ori prin indicatoare deviate cu mult peste granița zonei roșii. Nu! Muzica, adevărata muzică se savurează, se măsoară cu decibelii bunului simț.

Căci mi se pare nimeni nu are dreptul să ne insulte sănătatea cu zgomote ce depășesc pragul dozei maxime.

Dar despre zgomote și muzică adevărată, despre limite de percepție și exacerbări sonice, vom mai vorbi. Pentru că se pare, a venit în fine timpul ca opinia rațională să triumfe asupra unor exagerări pe care pur și simplu nu le mai vrem.

P. S. Pentru exemplificare vezi formațiile: CROMATIC, CLASICE etc.

**Pt. conformitate
P. CERNAT**

Sport

Din nou acasă

N-am urmărit meciul la fața locului, dar în fața micului ecran ne-am strâns toți cei cărora ne place mingea cu pete negre. Așteptam să vedem echipa națională după jocurile din Mexic, care nu mai jucase nici un meci internațional de la venirea acasă. Pregătirea echipei dinaintea meciului cu Finlanda a fost făcută calm, fără agitația cu care eram obișnuți până acum. Egalul de la Praga al adversarilor a animat pentru puțin timp atmosfera.

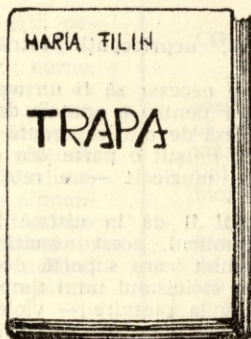
A venit ziua meciului. Schelele echipei era asemănător cu cel din Mexic. S-au făcut și două grefe după părerea mea reușite. Și Vigu și Dumitrescu au jucat mulțumitor. Așteptăm confirmarea în evoluțiile lor viitoare. Meciul a fost liniștit. Băieții ne-au convins încă odată că știu fotbal, dar asta numai în unele faze care au venit tocmai atunci când am fost pe punctul de a ne phetisi. Mingea, uneori, parcă avea „ochi”. Vigu urea în atac și șuta la poartă. Dobrin dribla și dirija. Și ce bine a făcut o! Radu a jucat cu cap, iar Dinu în noua postură de căpitan al echipei a fost sobru cum nu l-am mai văzut. De ce atunci n-am fost mulțumit de desfășurarea meciului? Drept să spun toți ne-am așteptat la mai mult, fiindcă știm că se poate. Mi-a zburat gândul la acel „sufiu” cu care s-a jucat în țara astecilor. Dacă ar fi jucat cu aceeași „inimă” ca și împotriva echipei lui Bobby Moore, Victor sau Pele, în loc de trei goluri s-ar fi marcat poate un număr dublu. Aceasta nu înseamnă că-i desconsiderăm pe jucătorii finlandezi, dar acesta-i adevărul. A fost un prilej în care puteam să arătăm că avem și un potențial ofensiv în această echipă nouă, care ne-a adus putem să spunem mai multe bucurii decât tristețe. Acest potențial poate fi dovedit și de acum încolo și așa vrea să ne delectăm ochii la faze de tipul: centrarea Dumitrescu—șut Dumitrache. Foarte puțini au văzut lipsa de frecvență de pase primite de extrema noastră stângă care astfel nu a putat arăta tot ce știe. Cred că trebuie să se mai lucreze în sudarea sufletească a „naționalilor” și indiferent de jucătorul care-i în teren, trebuie să dea fiecare totul. Așa vrea să mă opresc și la problema Dobrin Angelo Niculescu. Nu cunosc exact latura intimă a re-

lațiilor dintre cei doi „mari” dar atitudinea lui „nea Angelo” cum l-a numit Dobrin la venirea din Mexic, este prea aspră. În schimb nu trebuie să neglijăm nici aspectul celălalt care-l are-n centru pe jucătorul piteștean. În unele momente mai ține totuși mult mingea ceea ce nu prea îi place unui antrenor. Ar fi spre folosul fotbalului nostru dacă ar fi fost două personalități fotbalistice ar ajunge la același numitor. Atunci le trebuie acel „sufiu” care să-i ducă la victorie. Sînt sigur că toți studenții iubitori de sport vor fi alături de ei.

VILHAN CAROL

COPERTA LITERARA

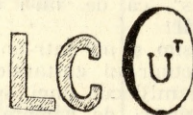
(6,5 : 4)

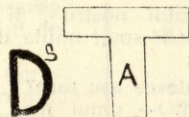
Prin anagramare veți afla numele unui cunoscut scriitor român contemporan și titlul unui roman de-al său.

DOROIU NICOLAE an. I MG

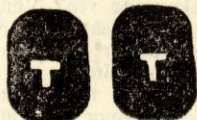
FIZICA
Monoverb (8-12)

ORGANIZATORICA
(Biverb : 2,7)

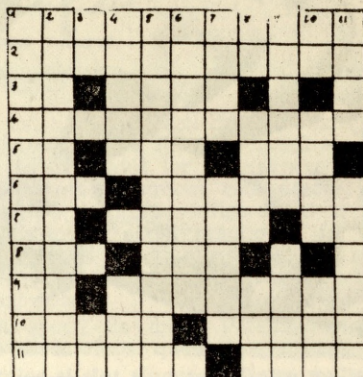

REGLARI I
Monoverb (4-8)

CORNEL VARFESCU
anul III - med. gen.

DEBUT

Orizontal 1. Se ocupă cu căldura (fig). 2. E tobă de carte. 3. Rece. 4. Euforie. 5. Oală rebusistă - Rîu în U.R.S.S. - Bune de stors. 6. Stele albe - Halebardier și mașină. 7. Unguent - Rău (fig) - Dînsa. 8. Face fețe-fețe la aruncare - Zăgaz (reg.). 9. Rebusist dobrogean - Acumulare de salturi cantitative. 10. Se învîrtește toată viața - Vehicolul nopților arabe. 11. Semn patologic la suprafața pielii - Se ține bine.

Vertical 1. Praf și pulbere. 2. Te bagă în viteză. 3. Cală! - Tie! 4. De mult - Punct de „sprijin” pentru cap. 5. Redobîndire. 6. În afara lumii. 7. Nume masculin - De pe vremea lui Esop. 8. Zar - Un fel de containere - Din cap pînă la picioare. 9. Retrasă (fig) - Naște cozonaci. 10. Străbucește în Timișoara - Unchi - Sustinator sold. 11. Valuri, valuri - Hoteluri estivale.

Cuvinte rare : ASE. GAT

DOROIU NICOLAE
an. I MG

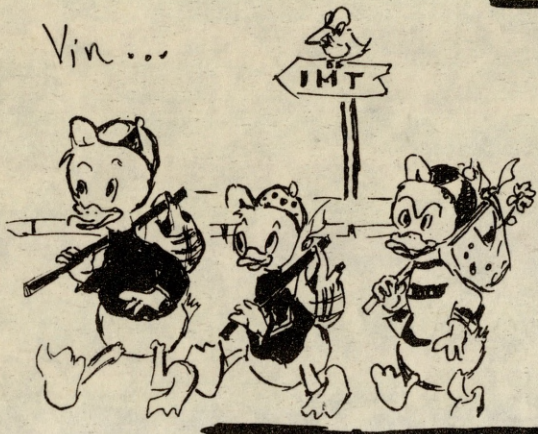

Canta Lara:

— Nu vreți să ne dezvăluți numele adevărat (Noi nu publicăm nimic sub pseudonim).

Nu vă „judecăm” și nici nu vrem să vă tăiem elanul, dar „teama de ridicol e o teamă de adevăr. Continuați cu mai mult curaj chiar dacă „Eros a furat scînteia focului sacru”.

C. V.

Vin...

IMT

Și-ă dau PAPILIANU' ietlin: 5 foi!

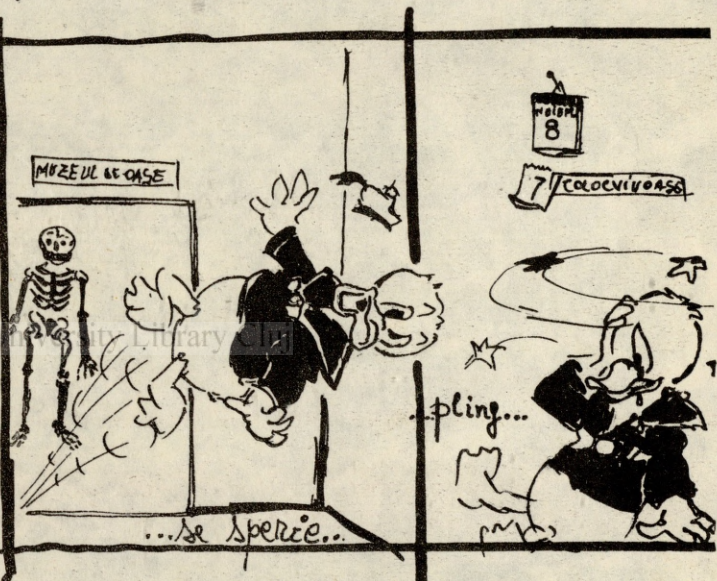
...sepmiră...

Boboci văzuți

de O. Emil

BAWU BOBOCILOR
Simluoto 2m
OKLE 20'

MUZEUL DE CASE

MOARĂ 8

7 COLOCUIVOASĂ

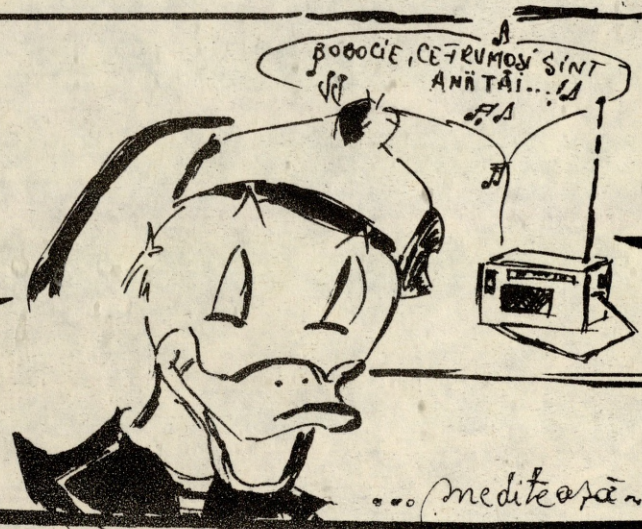
pling...

...se sperice...

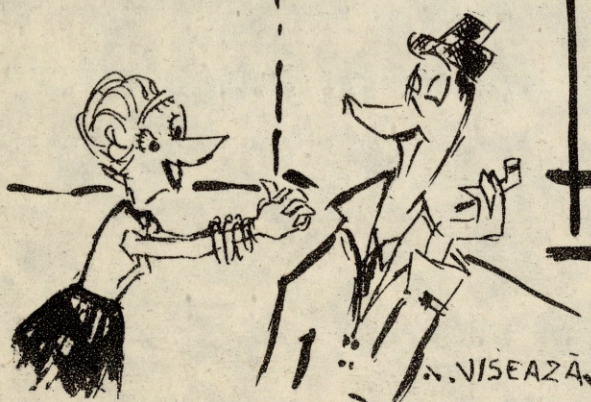
CERUL
CERUL
CERUL
CERUL
CERUL

...BOARĂ N CERUL FĂRĂ NORI...

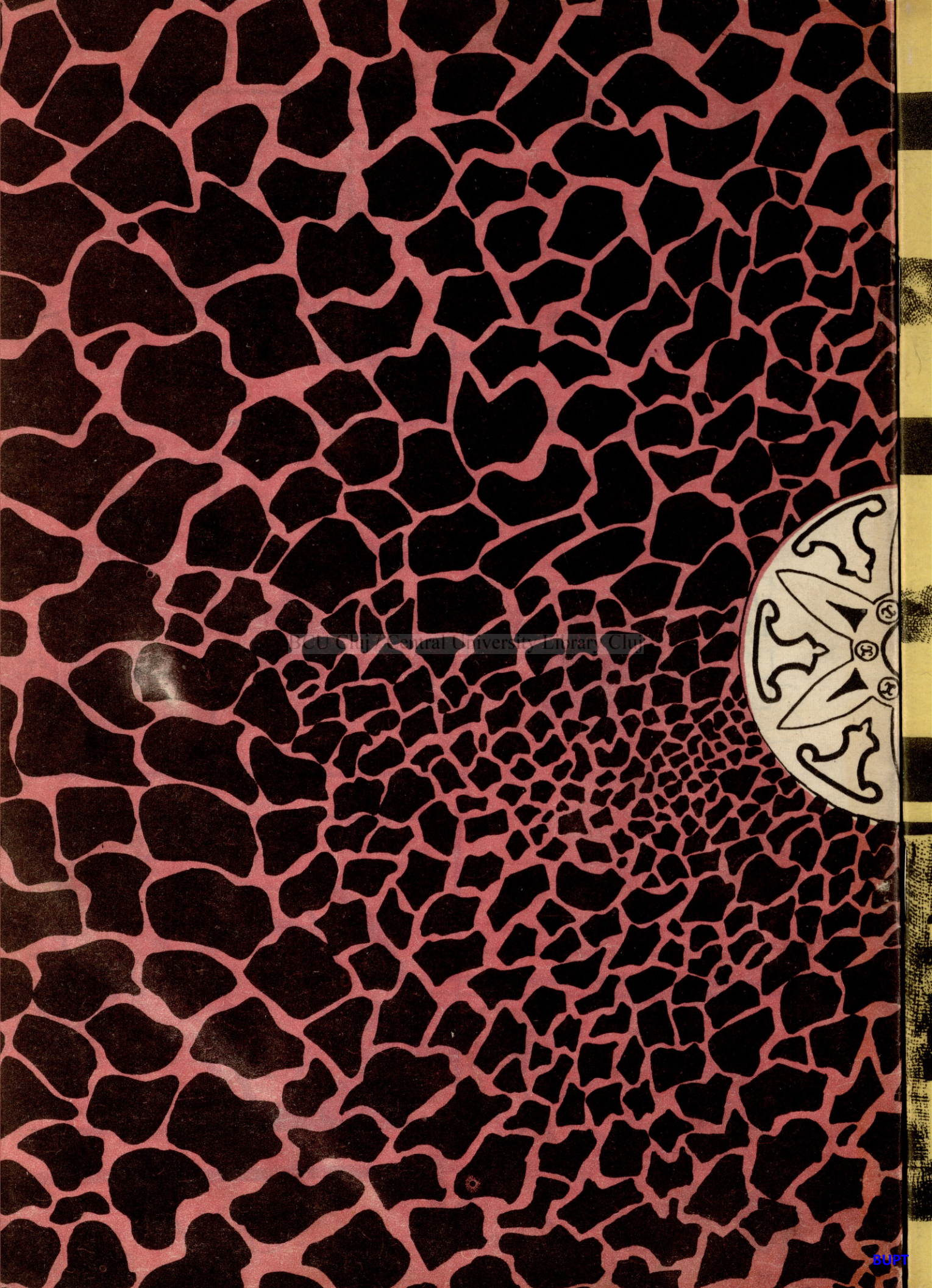
BOBOCI, CERUȘOȘI SINT ANĂȚAI...

...mediteșă...

...VISEAZĂ...

...etc!

BUPT Central University Library Club